

Kirjoituskilpailu 2025

Palkitut ja heidän tekstinsä

10–12 -vuotiaat

Ivar Yliselä

Golbatin reissu hattaraan

Theo Colling

Elämä

Saga Nordlund

Syksy

Theia Axelsson Tuomaala

Kummallinen museovierailu

Asker Nilsson

Omppumies

Phoibe Axelsson Tuomaala

Professori Tikka

13–15 -vuotiaat

Joah Leino

Galaktinen pako

Ebbe Lantto

Pekka ja lasipullo

Linnea Viitala

Voittajia ja lupauksia

Iida Sipola

Menetin kaiken, mutta sain kaiken takaisin

Allan Söderström

Porkkanan rouskuttaja

Elvira Hökfelt

Rottaelämää

16–20 -vuotiaat

Timea Tainio Lagusson

Minun neito

Anna Palmblom

Sisäpiha

Ivar Yliselä

GOLBATIN REISSU HATTARAAAN

Oli kerran poika, jonka nimi oli Golbat ja hän tykkäsi makoilla sängyssä ja lukea kirjaa.

Ja hänen lempi pehmolelunsa on nalle mutta hän ei keksinyt nimeä niin sitten siitä sai tulla Nalle. Nalle oli yksi sadasta pehmolelusta.

Golbat oli huono kaikessa mutta, kun yksi päivä hän sai kuulla, että aarre oli toisessa kaupungissa, niin hän päätti lähteä nallen kanssa kaupungille, jonka nimi oli HATTARAAA.

Mutta hän ei tietänyt, että sinne oli niin pitkä matka koska Golbat luuli, että se oli niin pitkä, kun karta koska hän ei ollut oppinut lukea karttaa. Ja karta oli 5000 kertaa pienempi.

En tiedä mistä nimi tullee mutta kuulostaa namilta.

Kun Golbat vihdoinkin meni HATTARAAAN kohden niin melkein tunti sen jälkeen niin hänet ryövättiin ja sille vain jäi Nalle. Ja koska Golbat oli positiivinen niin hän ajatteli: en edes tarvinnut niitä tarvitsen vain Nallen.

Ja niin he jatkoivat seikkailuaan kohti HATTARAAA. Toinen päivä meni tosi hyvin. Oli vain yksi asia, joka meni pieleen: että Golbat ei saanut ruokaa koska hän oli aika huonossa kunnossa. Golbatin alkoi tulla nälkä koska pienet pojat tarvitsevat ruokaa.

Golbat käveli ja käveli kunnes hän näki, että kartan kulmassa luki, että se oli 5000 kertaa pienempi, sitten Golbat alkoi itkeä, ja soitti isälle. Kun isä vastasi niin Golbat kertoi kaiken ja isä sanoi, että ei se haita koska voi vain seurata karttaa niin tullee sine minne haluaa, ja niin Golbat teki niin miten isä oli sanonut. Ja 3 päivää hän käveli, kunnes tuli pienen kaupunkiin, jossa oli paljon autoja ja Golbat sai lainata auton ja nyt hän ajoi pitkin toopeisesta polkua, jossa oli apinoita ja krokotiileja ja Golbatin lempi eläin POSSU. Golbat rakasti possuja ne olivat niiiiiin söpöjä. Golbat meni heti halaamaan possuua.

TUNNIN JÄLKEEN

Kun Golbat oli valmis halaamisen kansa, niin hän jatkoi matkaa ja hän tuli purolle, ja hän joi vettä. NAM miten

hyvää vettä, Golbat sanoi mutta mitä Golbat ei huomasi oli se, että toisella puolella puroa oli kyltti ja siinä luki EI SAA JUODA VAARALLISTA KAASUA!

Kun Golbat heräsi niin hän huomasi, että hän oli paisunut!!! HÄN OLI NIIN KUIN PALLO!

Golbat pökertyi ja kaatui piikkiin ja paisuma oli poissa muta kaikki iho oli niin kuin pussi. Niin kuin mummoilla mutta se häipyi 7 päivän päästä. Koska Golbat oli positiivinen aina. Hän katsoi karttaa ja näki että kohta tulee kuilu 100 metrin päästä. Pitää olla varovainen. Ja heti hän tunsu, että maa katosi jalkojen alta. Ja Golbat tippui kuiluun. Onneksi oli lampi jonne Golbat putosi. Mutta kaikki kastui ja Golbat piti jäädä kuivattelemaan vaatteitaan ja Nallea, joka oli ihan märkä. Tuli yö ja Golbat nukahti nallen kanssa nuotion ääreen. Aamulla Golbatin vaatteet oli kuivanut ja hän voi jatketa matkaa. päivät kuluivat, ja Golbatin mummon rypyt oli melkein poissa kuin hän saapui kaupunkiin. Selä oli värikästä ja kyltillä luki: Tervetuloa Sateenkarikaupunkiin!!!

Golbat riensi heti lapsille, jotka leiki. Mutta kuin hän tuli niin lapset kysyivät, jos hän oli 70 vuotta. Ja siitä Golbat hermostui koska hän ei voi päättää, että hänellä on mummo rypyt. Hän oli vain 5 vuotta ei kun 6, ei sillä oli niin paljon merkitystä. Golbat kysyi, jos hän sai nukkua täällä yön. Ja hän sai vain, jos hän tiskaa niille. Ja se oli se mitä Golbat ei halunnut. Mutta nukkua hotelissa ei ole niin pahaa.

Kun Golbat meni nukkumaa, niin hän ajatteli koska tämä seilailu loppuu. Ja hän saa varmaan kohta tietää sen. Kun Golbat heräsi, niin hän tarvitsi tiskata ja siihen meni aikaa.

Ja viimein kun Golbat tiskannut niin oli jo kello 5 päivällä. Mutta ei siinä mitään.

Kun Golbat oli lähtenyt kaupungista niin heti hän huomasi, että on nälkä ja pitää etsiä ruokaa, Golbat löysi vähän marjoja ja vettä mutta ei se riitä, kun pieni poika tarvitsee ruokaa, ja päivät menivät ja meni ja ei mitään tapahtunut. Golbat oli väsynyt koska hän oli vain kävellyt. Mutta sitten hän näki kyltin, jossa luki HATTARAAAN kilometri. Ja Golbat tuli iloiseksi ja alkoi hyppiä ja tanssia ja laulaa. (ett halua kuulla Golbatin laulavan)

Hän alkoi juosta ja jouta nopeampaa ja ei huomannut, että hän juoksi HATTARAAAN ohi. Kun Golbat oli juossut kaksi kilometriä niin tuli kyltti, jossa luki kilometri HATTARAAAN ja nuoli, joka osoitti seltä mistä Golbat tuli. Ja Golbat käveli kilometrin ja nyt hän näki sen, hän näki HATTARAAAN! Ja siellä aarre oli odottamassa häntä ja haltia, joka antoi aarteen Golbatille ja sitten Golbat oli kotona ja aarre oli hänen edessään.

Olen tehnyt kuvat Aillä chat GPT.

Theo Colling

Elämä

Elämä on kuin vuoristorata
Menee ylös ja alas, nopeasti ja hitaasti
Elämä on kuin pitkä käytävä
Siellä on ovia loputtomiin
Jotkut johtaa unelmien huoneeseen
Ja toiset johtaa painajaisten paikkaan
Elämä on kuin vanha linna
Sieltä voi löytää aarteita
Mutta voi myös tippua ansoihin
Elämä on huono, sitten hyvä
Tulee nauru, sitten kyynel
Ensin sade, sitten aurinko
Ensin ilo, sitten suru
Juuri siksi elämä on niin ihana

Saga Nordlund

Syksy

Syksyn säät vaihtelevat
Samalla kun päät taistelevat
He taistelevat ettei ne sairastu
Ja sitten taas ettei ne punastu

Syksyllä alkaa koulu mutta kohta taas on joulukuukuu
silti ennen joulua tulee halloween

Halloween asua pitää pitkään harkkia
ja sitten saa mennä ulos pyytämään karkkia.

Theia Axelsson Tuomaala

Kummallinen museovierailu

Tuuli vihelsi ja puunoksat raaputtivat ikkunaa. Herätyskello soi, Luran hiukset olivat sikin sokin ja peitto on valumassa lattialle.

-Aamupala on valmis, äiti huudahtaa.

-Tulen kohta, Laura vastaa.

-Tuu nyt. Kello on jo paljon, myöhästyt muuten retkeltä museoon.

Museo on jännittävä paikka, mietti Laura samalla kun hän katsoi vanhoja esineitä, mutta yhtäkkiä Lauralle tulee vessahätä. Laura hiipii jonosta vessoihin, mutta hänellä on yksi ongelma. Hän ei tiedä missä vessat ovat.

Laura meni ympäri museota ja etsi vessoja, mutta niitä ei ollut. Yhtäkkiä hän näki oven, jossa oli kyltti. Kyltissä luki "henkilökunta" ja ovesta oli vielä toinen kyltti, jossa luki "ei saa tulla sisään" mutta Laura ei välittänyt siitä. Hän meni vain ovesta sisään.

Koko Laura pyöri ja muuttui ihan vihreäksi. Sitten Laura kuuli äänen, joka sanoi: seuraava pysäkki 1905. Kaikki oli niin hassua. Museossa oli niin harmaata ja kaikki siellä tuijottivat häntä. Yhtäkkiä vanha tati huusi: peitä olkapäät. Ota tämä minun huivi. Yksi herra tuli Luran eteen.

-Mikä sinun nimesi on? hän kysyi.

-Minun nimi on Laur...

-Laurenze, mies keskeytti. Oi, me emme tienneet, että tulisit tänään. Ajateltiin että tulisit ylihuomenna. Minä olen tyttöjen kansakoulun opettaja. Nimeni on Nicolaus. Miten tiesitte, että me olimme täällä. Taidat olla aika viisas. Oi tarvitset toiset vaatteet. Lena, voitko auttaa Laurenzea ja antaa hänelle toisia vaatteita?

-Kyllä, lyhyt ja mukavan tuntuinen tyttö vastasi. Tule Laurenze, sinä voit lainata minun varavaatteita, tyttö jatkoi.

-Kiitos, Laura vastasi. Hän ei ymmärtänyt mitään.

Laura käveli hassusti siksi, että lainavaatteet olivat liian isot. Mekko oli pitkä ja kengät olivat tosi hassut. Lena auttoi Lauraa.

-Onko nämä sinun vaatteitasi? Laura kysyi.

-Joo, tavallaan. Ne ovat isosiskoni vanhat vaatteet. Hän on minua kaksikymmentä senttimetriä pitempi.

Se selitti kaiken.

Lauraa jännitti olla uudessa ajassa (oikeasti vanhassa ajassa) mutta häntä pelotti myös. Mitä jos hän sanoisikin jotain hassua ja toiset pitäisivät häntä kummana. Ehkä he antaisivat rangaistuksen hänelle. Lauralle tuli huono olo. Hän ei tiennyt, miten hän pääsisi kotiin. Hänen pitäisi sanoa, että hän ei ole Laurenze vaan Laura ja että hän oikeastaan on kotoisin vuodelta 2025, eikä 1905. Luran silmistä tuli kyyneleitä. Hänellä oli ikävä omaa perhettä ja kavereita.

-Mikä on? Lena kysyi.

-Minulla on ikävä äitiä ja isää, Laura vastasi.

Lena pysähtyi ja katsoi Lauraa.

-Sinä et ole tästä ajasta, hän sanoi.

Lauran sydän alkoi lyömään kovaa.

Mitä jos Lena kertoisi muille, että en ole täältä. Mutta mitä väliä, minun pitää sanoa jollekin ja Lena on minun ainoa kaveri täällä. Laura mietti kauan. Hän päätti kertoa Lenalle, kuka hän oikeastaan on.

-Joo, tai ei, tai ok, minä en ole tästä ajasta. Minä olen oikeasti vuodelta 2025.

-Oi, se on kaukaa. No, tai ei mitään, Lena mutisi.

-Kerro, mikä on? Laura ihmetteli.

-No, kun olin pieni, niin vahingossa eksyin ajassa ja tulin takaisin vain kaksi vuotta sitten. Olin poissa neljä vuotta. Olin vain kuusivuotias silloin, kun se tapahtui. Ajattelin että voisin auttaa sinua, jos haluat, Lena sanoi.

-Totta kai haluan, että autat, Laura vastasi ja kyynel valui silmästä.

-Oi, itketkö? Ei ollut tarkoitus, Lena kauhistui.

-En, nämä kyynelät ovat ilon kyyneleitä, Laura selitti.

-Okei, kuuntele nyt tarkkaan. Museossa on kolme aikaporttia. Ne ovat auki eri aikaan. Se kolmas portti aukeaa neljän tunnin päästä. Toinen portti aukeaa kahden ja puolen tunnin päästä ja ensimmäinen portti aukeaa puolen tunnin päästä, Lena selitti.

-Ok, mutta miten tiedät milloin ne aukeavat? Laura kysyi.

-Minä vaan lasken, Lena vastasi. Mutta nyt meillä on kiire, sillä ensimmäinen aikaportti aukeaa kohta.

Laura ja Lena juoksivat museon ensimmäiselle aikaportille.

-Se on vielä kiinni, kertoi Lena.

-Mmm, luulen että mulle tulee sinua ikävä, Laura sanoi.

-Minulle tulee sinua ikävä kanssa, Lena sanoi.

He olivat hiljaa vähän aikaa ja sitten portti alkoi kimaltaa seinässä.

-Se on auki nyt, Lena totesi.

-Heippa sitten, sanoi Laura.

-Hei hei, Lena vastasi.

Kaikki pyöri ja Laura tunsi, että hän tuli taas vihreäksi. Sitten yksi ääni sanoi: seuraava pysäkki 2025.

Laura hiipi takaisin jonoon ja mietti minkälainen seikkailu hänellä oli ollut.

-Mihin sinä hävisit? Koulukaveri kysyi.

-Ai, minä eksyin täällä museossa 1900-luvun osastolle. Onneksi löysin takaisin.

-Hyvä, sillä nyt meillä on lounas, opettaja sanoi hymyillen.

Auringonsäteet osuivat ikkunasta sisään kuin sateenkaari.

Asker Nilsson

Ompu mies

Yks kerta oli yks omppu sisällä asuu yks pikku mies. Hänellä oli yksi sänky ja yks lamppu. Pikku miehellä oli yks hattu ja yks iso takki. Mutta yks kerta yks mato tuli ja sanoi että yks paha juttu tule. Mato sanoi että hän tarvi mennä pois kotiinsa ja pikku mies teki se. Ja mato oli oikeassa siksi yks päivä sitten iso porsas tuli ja söi sen. Nyt pikkumies ei tiennyt minne mennä. Hän näki yks iso karhu pikku mies juoksi puuhun. Puun sisällä oli kaks tikkuja ja vähän vettä pikku mies teki yksi sänky ja yksi lampun ja sänky oli tehnyt sammalta. Hän oli aika iloinen. Mutta yks kerta yksi kärpänen tuli ja kärpänen otti yksi puukko ja hän heitti se ja se osui piku miehen hattuun. Hän juoksi ja otti yks kävyn ja heitti se ja kärpänen pyörtyi. Kärpänen heräsi ja lensi pois. Omppu mies oli aika yksinäinen. Mutta yks päivä sudenkorento tuli ja sanoi että hän oli myös yksinäine. Ne oli parhaat kaverit mutta yks päivä sudenkorento tarvisi mennä. Omppu mies oli surullinen. Mutta omppu mies halusi anna yksi kännykkä sudenkorentolle otti se ja omppu miehellä oli yks lisä että ne pystyy soittaa toisilleen. 2 viikko ja omppu mies soitti sudenkorentoa mutta sudenkorento ei soittanut. Omppu mies soitti taas ja taas mutta sudenkorento ei soittanut. Kirje tuli omppu mies lui se kirje sanoi

näifkjbuhgfgfrewan. Minä en voi soittaa siksi että minun puhelin on poissa minä olen kidnappattu. Omppu mies tiesi mitä tehdä. Hän otti päälle paperia ja vähän lehteä. Hän juoksi yhden katapultti mitä hän ja sudenkorento teki yhdessä 2 vuotta sitten. Ja heittäytyi itsensä ja laskeutui lätäkön ja juoksi vaan pidempiin ja hän näki yksi epäilyttävä auto hän juoksi sisään mutta sisällä oli viskylä ovia ja hän juoksi sisään. Omppu mies tipui sisään taas autosta. Omppu mies kuuli yksi ovesta yksi laulu hän juoksi sinne. Hän näki sudenkorento mutta se oli myös yksi mies. Miehellä oli yksi keksi ja sudenkorento sanoi paljon onnea. Omppu mies unohti että se oli hänen syntymäpäivä ne söivät keksejä ja se oli se

Professori Tikka

Olipa kerran professori. Sen nimi oli Tikka, professori Tikka. Professori halusi tehdä koneen, mutta ei tiennyt minkälaisen. Yksi päivä hän kysyi pormestarilta näin: voisitko auttaa minua? En millään keksi, mitä aion keksiä. Pormestari kysyi kansalta. Kansa mietti ja mietti. Kymmenen minuutin päästä joku huusi: robotti, joka auttaa ihmisiä! Hyvä idea, pormestari sanoi. Iso kiltti robotti. Kansa tykkäsi, että se oli tosi hyvä idea ja myös professori Tikka. Hän meni kotiin ja teki robotin.

Mutta jotain puuttui, professori Tikka mietti. Ei, ei, hän tiedä mitä se oli. Hän meni pormestarille taas ja kysyi: minä en keksi mikä puuttuu. Pormestari meni kysymään kansalta: voisitteko antaa vihjeen mikä puuttuu?

Yksi kansasta sanoi, että robotti on iso mutta siltä puuttui kiltteys. Professori rakensi uuden robotin. Kansa odotti ja odotti kun professori Tikka rakensi robotin. Kun se oli valmis niin sitä kokeiltiin. Se oli niin hyvä, että professori Tikka sai lahjan ja paljon rahaa. Se auttoi kouluissa ja päiväkodeissa ja kotona. Kaikilla oli hauskaa ja hyvää.

Myöhemmin.

Oli kirkas ja kaunis kevätaamu. Professori oli ulkona robotin kanssa. He huomasivat, että naapurin Pekka tarvitsi apua. Hänen papukaijansa Apila oli karannut. Professori ja robotti menivät auttamaan.

Apila oli lentänyt korkealle, ilmaan. Sitten se lensi puuhun ja istui. Robotti venytti käsiä ja otti papukaijan alas. Kiitos, Pekka sanoi. En olisi millään saanut Apilaa alas, jos te ette olisi tullut. Kiitos. Professori ja robotti sanoivat heippa ja jatkoivat matkaa.

Professori Tikka mietti mitä juuri oli tapahtunut. Professori ei ollut rakentanut pitkiä käsiä robotille. Robotti ja professori menivät kotiin. Professori Tikka meni nukkumaan. Sillä aikaa joku tuli ja rakensi robotille pitkät jalat. Kun Tikka heräsi hän huomasi, että paloja on poissa laatikosta ja että robotilla on pitemmät jalat. Tikka sanoi kuka tulee tänne ja rakentaa minun robottiani. Se ei ole hauskaa.

Professori Tikka meni ulos ja näki jonkun millä oli mustat vaatteet. Se katsoi Tikkaa ja alkoi juosta pako. Tikka huusi, pysähdy, mutta se vain jatkoi juoksemista. Professori otti auton ja ajoi sen tyypin perään. Professori Tikka sai kiinni sen ihmeellisen ihmisen ja kysyi mitä hän tekee. Minä halusin vaan niin paljon rakentaa robottia paremmaksi ja olla sinun kanssasi, mutta en uskaltanut kysyä niin minä rakensin ilman lupaa. Anteeksi. Ei haittaa. Saat tulla minun oppilaakseni. Kiitos. Hänellä oli mukavaa. Loppu.

Joah Leino

Galaktinen Pako

Luku yksi Tatooine

Oli tiistai ilta Kanek istui rotkolla ja katsoi kaksi aurinkoa laskea horisonttia kohti. Ja Tatooine hiekka kimalsi auringon valossa. Kanek mietiskeli että menisikö nukkumaan kun hän kuuli moottorin ääntä. Ja heti tiesi että se oli Zelai joka oli tulossa kotiin. Zelai oli käynyt mos eisleyssa joka oli tatooine isoin kaupunki. Kanek ei saanut tietää miksi Zelai oli lähtenyt. Zelai lähti aikaisten aamulla joka oli hyvin outoa koska Zelai tykkäsi herätä myöhään. Niin Kanek oli mietiskellyt miksi Zelai oli lähtenyt. Hän oli tehnyt tavallisia juttuja kävelyt vähän siellä ja täällä eri laaksoissa ja ärsytellyt jawoija. Niin kun Zelai tuli Kanek oli hyvin kiinnostunut mitä hän oli puuhannut koko päivän. Kanek seisahti ja juoksi allas kalliolta minkä päällä hän oli istunut. Ja heidän pienen mökin vieressä oli Zelai ja hänen speeder. Ja Zelai nosti suuren jutun speederistä.

-Mikä ihme tuo on, sanoi Kanek.

-Yksi hyperdrive, vastasi Zelai.

-Ja mitä sä aiot tehdä sen kans,sanoi kanek.

-Arvaa, vastasi Zelai.

-Myydä sen tosi huonolla hinnalla ja toivot että joku läskipää ostaa sen, sanoi Kanek.

-No ei tietenkään minä aion laittaa se meidän YT 1000 Lightcruiseriin, sanoi Zelai innoissaan.

-Just joo, nauroi Kanek. Luuletko että se romu lentää minnekään? Etkö ole kuulu että avaruuslaivat myös tarvitsee toimivan moottorin lentävään, jatkoi Kanek.

-Haa haa, sanoi Zelai tylsällä äänellä. Minä aijon korjata kaikki tärkeät jutut, sanoi Zelai.

-Ja jätät kaikki "turhat jutut", nauroi Kanek.

Luku kaksi Vartaš

Kanek ja Zelai oli laittamassa hyperdriveä heidän YT 1000 lightcruiseriin. Ja kun he oli laittanut sen sinne, kysyi Kanek: -mitä sä aiot tehdä muissa planeetoissa.

-Minä annan teidän lähteä jos te ootte takaisin rahan kanssa viiden päivän päästä, sanoi vartaš.

Luku kolme Naboo

Kanek ja Zelai oli takaisin Mos eisleyssa ja kysyi yheltä baarin omistajalta että tiesikö missä oli tosi paljon rahaa ja tiesikö jotain hyvää palkkionmetsästäjää ja baarin omistaja sanoi että yksi star destroyer missä oli paljon rahaa aikosi neljän päivän päästä olla coruscantissa ja Idna joka oli hyvä palkkionmetsästäjä oli juuri nytten Naboossa joka oli yksi toinen planeetta. Ja sinne ne lähtivät nopeasti. Kun he olivat Naboossa he löysivät synkimmät paikat ja sieltä löytyi Idna. Idna oli yksi mandalorean jotka oli taitavia melkein kaikessa ja melkein ei koskaan ottanut pois heidän kypäriä.

-mitä te haluatte kysyä Idna.

-me tarvittaisiin jonkun apua kun me varastetaan tosi paljon rahaa, sanoi Zelai.

[illegible]

-Jos saan 50 % autan teitä, sanoi Idna.

-Sovittu, sanoi Kanek, Zelai katto häntä niinkö että hän oli hullu.

-Meille ei jää mitään, kuiskasi Zelai. Just kun Kanek aikosi sanoa jotain Idna puhui kovalla äänellä

-mikä on teidän suunnitelma.

-Öööö, sanoi Kanek ja Zelai yhteen ääneen. Ja vähän ajan päästä ne oli alkoivat suunnittelemaan. Ja ne päättivät että menisi yhelle AT ATeelle Hothissa ja varastaisi koodeja jotka tekee että ne pääsee sisään star destroyeriin Courscantissa sieltä ne menisi Idna menee ylös hytille uhkaa sitä tyyppiä joka on johdossa sillä aikaa kun Kenak ja Zelai varastaa kaikki krediitit.

Luku neljä Hoth

Idna lensi heidän YT 1000 lightcruiserin kanssa hyperavaruuden josta ne pääsivät Hothiin imperiumilla ei ollut mitään tukikohtaa hothissa mutta niillä oli suuret kulkevat AT AT ajoneuvot. Zelai ja Kanek jotka ei ollut koskaan nähnyt lunta heidän elämän aikana katsoivat lumi valkosta planeettaa ihan kuin lumottuna. Idna löysi nopeasti yksi AT AT. Ne lensi matalaa että heidät ei huomattaisi ja laskeutui AT AT kiinni magneettijalkojen avulla. Idna avasi oven ja hiipi sisään siellä käveli kymmenittään snow trooperetä jotka oli imperiumin sotilaat hothissa.

-Jos me ollaan tarpeeksi hiljaa me päästän huomattomina, sanoi Idna radiossa. Ne hiipivät yhdelle pistokkeelle josta ne alkoivat varastaa koodeja.

-Kohta valmista, sanoi Zelai.

-valmista, sano! Kanek.

-häivytään, sanoi Idna. Just silloin tuli yksi snow trooper.

-te ette aijo olla täällä, sanoi snow trooper. Aurh Idna löi snow trooperiä suoraan naamaan ja snow trooper kaatui. Ne juoksivat nopeasti alusta päin. Mutta oli joukko snow troopereita jotka alkoi ampumaan heitä. Idna veti nopeasti kaksi pyssyä ja ampu viisi laukaisua ja viisi snow trooperiä kaatui kuolleen lattialle. Loput snow troopereista juoksi karkuun ja ne sanoivat radiossa tarvitaan lisää voimia. Idna veti kaksi snow trooper ruumista alukseen ja huusi älkää seisko siinä. Kun ne pääsivät lähtemään yksi Star destroyer tuli hyperavaruudesta.

-Joku mene kanuunalle, Huusi Idna. Kanek juoksi nopeasti kanuunalle ja alkoi ampumaan imperiumin surkeita tie fightereita.

-Sinä voit ottaa nuiten kypärät ja muut jutut, sanoi Idna Zelaille ja osotti snow troopereita jotka makoi lattialla. -Ja sitten voit heittää ne ulos.

Luku viisi Endor

Idna aikoi lentää hyper avaruuteen kun hänelle soitettiin hologrammin kans.

-pysähtykää imperiumin nimessä, sanoi amiraalia Orantiin.

-Minä olen amiraalia Orantiin. -Ja te olette hyökännyt imperiumin aluksiin, sanoi Orantiin. Idna sammutti hologrammin ja lensi hyperavaruuteen. Kun yhtäkkiä alkoi yksi laumi soimaan.

-mikä se on, kysyi Idna.

-Moottoriin on osuttu, sanoi Zelai kauhussa.

-Meidän on pakko pysähtyä Endoriin, sanoi Idna. -Siellä me voidaan korjata kaikki jutut, sanoi Idna. He lensivät ulos hyper avaruudesta ja laskeutui Endoriin joka oli yksi kuu joka oli vaan metsää. Kaikki tuli yskien ulos aluksesta. -Onko joku teistä hyvä korjaamaan, kysyi Idna.

-Minä osaan vähän, sanoi Zelai.

-Voit alkaa korjaamaan moottoria, sanoi Idna. -Ja sinä saat katsoa että ei tule aluksia lähelle, sanoi Idna Kanekille. -Minä tutkin että onko täällä jotain hyviä ja tärkeitä juttuja lähimetsissä, sanoi Idna. Zelai haki heti kaikki työkalut ja alkoi toimiin. Kanek katsoi radaria että tuleeko aluksia. Sillä aikaa Idna käveli metsässä ja tutki lähialueita. Zelai alkoi tulla valmiiksi kun Kanek näki radarille aluksen. Idna käveli metsässä kun hän huomasi imperiumin partio sotilaan speedbikeilla. Idna päätti että oli parhainta kääntyä kun hänen takana seisoj joukko Ewokeja. Ne otti kiinni Idnan ja vei hänet ylös puuhun jossa oli kokonainen Ewokki kylä. Ewokit oli pieniä otuksia jotka olivat pieniä ja karvaisia olentoja jotka vaan asui metsä kuussa Endor. Kun Ewokit päästivät Idnan maahan hän huomasi että Kanek ja Zelai oli jo siellä istuen sidottuna.

- Tuli yksi alus radarissa kun yllätti meidät, sanoi Kanek.
- Mutta kerkesin korjata kaiken, sanoi Zelai positiivisena.
- Meidän pitää päästä pois täältä ennenkö imperiumi löytää meidän alus, sanoi Idna mietiskelevänä.

Luku kuusi Metsä

- Minä osaan vähän sitä kieltä mitä Ewokit puhuvat, sanoi Idna. Idna sanoi Ewoki kielellä että ne eivät halunnut ikävyyksiä ja että ne ei pitänyt imperiumista. Ewoki päällikkö sanoi että hän antaa niitten mennä jos ne auttaa impeeriumin sotilaitten leirin tuhoamisen. Idna sanoi että pystyi auttaa. Sama aikaa aluksella.
- Ne ovat lähteneet metsään, sanoi amiraali Orantiin. -Lähtekää niitten perään, Orantiin jatkoi. -Lentäkää minut takaisin minun star destroyerille. Idna ja yksi Ewoki joukko hiipi yhdelle kukkulalle mistä näki leirin. Kun Idna oli katsonut vähän aikaan hän seisoi ja yksi raketti hänen jet pakissa lensi tiehen ja kuului iso räjähdys. Ja leiriä ei ollut jäljellä kun savu oli hävinnyt. Idna nauroi ja alkoi kävellä takaisin päin, Ewokit katsoi aluetta missä äsken oli leiri ja sitten ne jatkoi matkaa. Kanek ja Zelai oli sillä aikaa mietiskellyt mitä ne aikos tehdä Idnalle koska Idna oli vaan lähtenyt eikä sanonut sanaakaan heille mutta siellä hän tuli ja Ewokit otti pois köydet ja ne lähti kävelemään.
- mitä tapahtui, sanoi Kanek.
- pommitimme pieni joukko häiriköitä, sanoi Idna. He kiipivät alas puusta ja alkoi kävellä alusta kohti kun he kuulivat siellä ne on. Idna kääntyi nopeasti ja ampui lähin sotilas ja sitten muut sotilaat lähti piiloon. Idna huusi juostaan ei että sen ei olisi käsittänyt. Zelai juoksi vasemmalle, Kanek juoksi oikealle ja Idna juoksi eteenpäin. Zelai yritti sanoa jotain radiossa mutta imperiumi häiritsi radiossa että ne ei pystynyt puhua toisensa kanssa. Kanek istahti onttoon puunrankoon. Idna lensi jet pakin kanssa puuhun. Zelai ei tiennyt mitä tehdä niin hän vaan jatkoi juoksemista. Kaikki meni Zelain perään ja jahtasi häntä. Kun kaikki oli hävinnyt Zelain perään Idna tuli alas puusta. Ja Kanek kiipesi ulos puunrunkoista,
- Mitä tehdään nytten, sanoi Kanek.
- Mennään alukseen, sanoi Idna. Idna lensi puitten yli kun hän näki Zelain ja joukko sotilaita hänen perässä. Zelai näki aluksen. Silloin Idna alkoi ampumaan maata. Zelai hyppäsi sivuun ja sotilaat alkoi juosta toiseen suuntaan. Idna laskeutui YT 1000 metsään ja Zelai hyppäsi kyytiin.

Luku seitsemän Coruscant

-Nytten te laitatte ne nuo snow trooper puvut päälle, sanoi Idna. Me mennään nytten Coruscantiin. He tulivat ulos Hyper avaruudesta ja näkivät galaxin pääkaupunki joka oli vaan taloja.

-En edes tiennyt että oli näin paljon taloja olemassa. He lähestyi Star destroyer Idna lähetti koodit ja he saivat luvan laskeutua. He lensivät sisään star destroyeriin. Ja tulivat ulos YTeestä oli paljon aluksia huoneessa mutta ei kukaan huomannut heitä.

-Minä lähteen ylös päin hytille ja te lähdette kassalle, sanoi Idna. Kanek ja Zelai käveli sinne päin missä kassa ne oli kävellyt 20 minuuttia kun tuli kaksi sotilaatta.

-Tämä on kielletty alue mikä on teidän numerot, sanoi lähin sotilas.

-Se on, sanoi Kanek. Ja Zelai löi yhtä naamaan ja Kanek löi toisen. Kanek ja Zelai vetivät sotilaat piiloon. -Nytten jatketaan nopeasti enkö joku huomaa meidät, sanoi Kanek. Sillä aikaa Idna oli hississä ja kun ovi aukeutui tuli kaksi sotilasta sisään.

-Sinä et aijo olla täällä, sanoi sotilas. Idna veti sotilaat sisään hissiin ja jatkoi matkaa. Kanek ja Zelai oli päässyt kassalle ja alkoi yrittää avata ovea mutta se oli lukossa. Zelai soitti radion kanssa Idnalle.

-Nyt me ollaan perillä, sanoi Zelai Idnalle.

-Joo kohta, vastasi Idna ja kuului selvästi että hän oli taistelussa. Hytissä oli yksi kapteeni ja joitakin sotilaita ja muita tärkeitä tyyppejä. Hissiovi avautuu ja kaksi sotilasta kaatuu ulos mutta ei näy ketään lähimmät sotilaat menee tutkimaan. Mutta Idna roikkui katosta ja potkaisi heitä naamaan. Muut sotilaat alkoi ampumaan mutta Idnan panssari oli liian hyvä niin laaseri panokset vaan pomppasi pois. Idna teki kuperkeikan ja oli kapteenin vieressä. -Näin jutut tulee toimimaan te teette juuri niinkö sanon ja teidän kapteeni ei kuole, sanoi Idna.

-Tehkää niinkö hän sanoo, sanoi kapteeni.

-Avatkaa ovi kassaan ja kaikki sotilaat tulee tänne ylös, sanoi Idna. -Nytten ovi pitäisi olla auki, sanoi Idna radiossa. Ja ovi aukesi.

-Ovi on auki, sanoi Zelai radiossa. Kanek juoksi sisään otti vaunun ja alkoi pukata sitä ulos huoneesta. He juoksivat mutta ei tullut ketään heitä vastaan. Joka oli tosi outoa mutta ne jatkoi matkaa. Ne tulivat alukselle pukkasivat vaunun sisään. Ja lensi ulos star destroyeristä. Hytissä Idna rikkoi ikkunan ja lensi alusta kohti. Idna lensi sisään. -Me selvisimme, sanoi Zelai. Kanek ja Zelai ei ollut vielä käsittänyt että ne onnistui tai onnistuiko ne.

Luku kahdeksan Petetty

Idna lensi hyperavaruteen mutta kun he tulivat ulos hyperavruudesta he tiennyt missä he olivat.

-Missä me nytten ollaan, kysyi Kanek ihmeisään. Idna kääntyi hitaasti. Ja sanoi me ollaan Mandaloressa.

-Miksi kysyi Zelai luuletko että se olisi ollut niin helppoa varastaa semmoinen summa. Sitten tuli viisi star destroyeriä. Ja Idna yhtäkkiä veti pyssyn esiin ja ampui mutta Kanek ja Zelai oli liian nopeita ja juoksi piiloon. Idna juoksi heidän perässä.

-Mennään kriisi aluksien kanssa, sanoi Kanek. Mutta Idna oli nopeampi ja lähetti kaikki kriisi alukset tiehensä. Mutta yhtäkkiä tuli nopea alus hyper avaruudesta joka meni kiinni magneettijalkojen avulla. Ja lensi pois heidän kanssa. Idna mietiskeli että kuka se oli. Ovi avautui ja Bo katan kryze tuli ulos. Joka oli yksi Mandalore mutta Mandaloret ei ole kavereita jos ne on eri klaaneista. Niin Idna ampu heti häntä kohti. Mutta Bo oli nopeampi ja lensi pahki Idnaan. Ne tappeli ja pyöri maassa.

-Menkää alukseen, sanoi Bo. Kanek ja Zelai juoksi kun Zelai keksi että rahat pitää saada mukaan. Hän meni sinne ottamaan rahat. Mutta Idna näki hänet ja ampu häntä kohti mutta ei osunut Zelaihin. Idna osui särmiin joka meni rikki vaunu romahti lattialle koska vaunu oli leijuva kunnes se särmi rikottiin. Ja vaunu oli painavampi. Mutta kun Kanek ja Zelai kummatkin pukkasi vaunua se siirtyi mutta hidasti. Ne sai sen alukseen ja Bo lensi perässä. He sulkivat oven ja päästi YT 1000 magneetista.

-Minä olen Bo ja olen osa kapinaa imperiumia vastaan jos te haluatte te voitte auttaa meitä ja Vartaš ei tule menemään teidän perään koska kapina on liian iso, sanoi Bo.

-Tietenkin me autetaan tuhoamaan imperiumin, sanoi Kanek ja Zelai yhteen ääneen.

Ebbe Lantto

Pekka ja lasipullo

Luku. 1. Mikäs se on?

Ihanalla illalla kun Pekka käveli rantaa pitkin katsoen auringon laskua, hän huomasi lasi pullon. Pekka ajatteli ensin että se oli vain roskaa mutta lasipullossa oli jotain, näytti ihan paperi rullalta. Pekka katsoi oliko lähistöllä muita ennen kuin hän meni rannan reunalle ja nosti pullon. Pullossa ei ollut vettä ja korkki oli kovasti kiinnitetty. Hän yritti ja yritti aukaista pullon mutta korkki oli liian kovasti kiinni. Pekka huokaisi ja lakkasi yrittäjästä. Hän kääntyi ja suuntasi kotiin missä hänellä oli pullon avaaja. Kevelessään kotiin hän mietiskeli että mitä paperissa voisi lukea ja mistä se voisi tulla. Pekka luuli että se oli karta joka osoitti missä mystinen aarre olisi haudattu mutta hän ajatteli että niin vain tapahtui taruissa ja hymyili. Kotona Pekka etsi pullon avaajaa kaikista mahdollisista paikoista mutta ei vaan löytänyt sitä. Pekka mietti että "missä hän käytti sitä viimeksi?", sitten hän muisti että se voisi olla aitassa. Pekka muisti viime viikolla kun hän remontoi keittiössä ja oli vienyt tavaraa sinne. Mutta ei Pekka löytänyt mitään pullon avaaja aitasta. Pekka mieteskeli taas että missä se pullonavaaja voisi olla. Hän muisti kun kerran oli kiire ja hän oli aukaissut yhden viini pullon ja oli jättänyt pullonavaajan eteiseen. Pekka etsi koko eteisen kunnes hän löysi avaajan yhden pöydän alta. Tällä kertaa kun Pekka yritti avata pullon avaajalla se toimi, Pekka mietti vielä kerran että mitä tässä voiskaan lukea ennen kuin hän aukaisi rullan.

Luku. 2 Vieraita

Pekka kuuli jonkun koputtavan ovea ennen kuin hän kerkesi avata rullan, Pekka huokaisi jälleen ja laittoi rullan takaisin pulloon. Pekka meni ovelle ja aukaisi sen. Portailla seisoj Pekkan veli, Jukka.

-Moro Pekka! Jukka sanoi hieman liian korkeasti, nosti käden ja löi ylävitosen.

-Morjestas Jukka! Pekka vastasi. Tule sisään, haluaisitko kahvia?

-Eii kiitos, olen jo juonut kahvia, Jukka sanoi ja meni sisään.

-Noh, mitä kuuluu Pekka-ekka, Jukka kysyi kun hän istui tuolille.

-Ihan hyvin, Pekka sanoo ja ottaa esille pullaa.

-Joopajoo, Jukka sanoo ja katselee pullia nälkäisillä silmillä.

-No entäs sulla, miten menee? Pekka laittoi pullat tarjoitimelle.

-Kaikki ihan hyvin, jossain kaupungin toimistorakennuksessa joku oli hajottannu pöydän, niin mun pitikin sitten lähteä hakemaan uuden pöydän.

-Miten joku ees voi rikkoa pöydän? Pekka kysyi ja nosti tarjoitimen pöydälle. Haluaisitko maitoa pullien kanssa?

-Joo kiith, ja mikäth toi lathi pullo oikein on? Jukka kysyi suu täynnä pullaa.

-En tiä, löysin sen rannalla, Pekka vastasi ja laski kaksi maitolasia pöydälle.

-Hmm, Jukka sanoi mietiskevällä ilmeellä. Se joi maitoa ja alkoi toisen pullan syömisen.

-Menen veskille, tulen pian takas. Jukka katsoi kun Pekka kiirehti ulos keittiöstä ennen kuin Jukkan puhelin soi.

Pekka pesi kädet ja avasi oven, hän näki Jukkan ovella kengät jallassa.

-Lähdetkö jo? Pekka ihmetteli.

-Kyllä työistä soitettiin, tällä kertaa ei ollut rikottu pöytä, Jukka vastasi irveellä.

-No nähdään sitten ensi kerralla Pekka vastasi ja keveli lähemmäs. Pekka avasi oven ja astui ulos.

-Näkemiin!

-Joo, Pekka vastasi ennen kuin Jukka sulki oven. Pekka meni keittiöön ja näki että tarjoitin oli melkein tyhjä, Pekka hymyili kun hän söi oman pullan. Hän katteli pöytää ettien lasi pulloa mutta ei nähnyt sitä. JUKKA!

Luku.3 Missä hän on?

Pekka juoksi ulos talosta ja ulos tielle, ja katsoi joka suuntaan. Hän näki auton ajavan kaupungia päin ja arvasi että se oli Jukka. Pekka vilkutti mutta auto oli liian kaukana, ja lopulta Pekka meni sisään hakemaan puhelinta. Hän soitti Jukkalle mutta ei saanut vastausta. Hän arveli että Jukka käytti työpuhelinta jossa ei ollut Pekkan puhelinnumeroa. Pekkan piti vain oottaa että Jukka tulisi kotiin tai katsoisi omaa puhelinta. Hän arveli että siihen kestäisi ainakin pari tuntia.

Puolitoista tuntia myöhemmin kun Pekka söi iltapalaa, hänen puhelin soi. Se oli Jukka.

-Morjestas, mitäs halusit? Jukka kysyi, joka kuului istuvan autossa.

-Otitko lasi pullon? Pekka kysyi ärtyisesti.

-Ai niin joo, kyllä. Ajattelin että se oli vaan roskaa johon joku oli laittanut paperirullan.

-Ehkä mutta tiedän että sinäkin halusit tietää että mitä siinä oli, Pekka sanoi ja pyörätti silmiään.

-Noh ehkä pikkasen.

-Ja, no missä se pullo nyt sitten on?

-Öh... Se on... Ummm... Vois olla työautossani, ehkä, Jukka sanoi mietiskevällä äänellä.

-Ja missä sinun työauto sitten on? Pekka kyseli.

-No töissähän se on!

-Jaa, vai että töissä. Haeppas se tänne niin voidaan katoa mitä siinä onkaan, Pekka sanoi.

-Minähän olen kotona, en mä jaksa mennä taas töihin, Jukka puuskahti.

-Olisit mietinyt sitä ennen kun otit pullon, Pekka sano ärsyntyneenä.

-Joo joo, tulen kait puolen tunnin ajan päästä, Jukka sanoi.

-Hyvä, ja älä kurkistele. Pekka odotti ja odotti, hän ajatteli että jos ei Jukka ei tulisi pian hän vielä nukahtaisi mutta vihdoinkin hän kuuli jonkun kopputtavan ovea. Jukka seiso portailla pullo kädessään.

-Kesti vähän kauemmin kun luulin saada käyttöoikeus työautoon työajan ulkopuolella, Jukka sanoi ja ojensi pullon.

-Kyllä kesti aika paljonkin kauemmin kun puoli tunti, Pekka vastasi ja otti pullon. Pekka keveli keittiöön missä oli kirkaammpi ja huomasi heti ongelman.

-Tämä on väärä pullo!

Luku.4. Missä se oikea on

-Miksi anoit minulle väärän pullon? Pekka kysyi Jukalta kun hän tuli perässä keittiön.

-Voin kyllä selittää. Siivoojat olivat siivoneet autoni, ja pullon olivat heittäneet. Niin minä en halunnut että sulla tulee paha mieli, siis kävin ostamassa toisen pullon ja laitoin siihen jonkun paperin.

-Jos se on roskissa niin on jo myöhäistä... Pekka sanoi ja istui huokaillen.

-Ei ihan. He eivät heitä lasi pulloja samaan roskeen, he kierättävät kaiken jonka voi kierittää. Ja, he eivät riko lasipulloja. Siis sen pitäisi olla jossakin lasi roska tynnyrissä.

-Jos tuo vaikka on oikein niin kuka tietää koska he tyhjentävät roskat, Pekka sanoi ja katsoi pöytää.

-Minäpä tiedän! He tyhjentävät roskat huomenna. Siis jos me halutaan sun lasipullon takas niin meidän kantii hakea tänään. Jukka sanoi ja hymyili.

-Ei me keretä. Katso ulos, on jo melkein pilkko pimeä!

- Mulla on taskulamppuja ja kavereita yövartiossa, Jukka sanoi irveellä.
- Ota ensin yhteyttä ystäviisi ennen kuin annat mulle väärää toivoa, Pekka sanoi.
- 2 puhelua myöhemmin, Pekka ja Jukka istuivat Jukan autossa menossa hänen töihin.
- En uskonut että tästä tulisi tällainen reissu, Pekka sanoi innoisaan.
- No niinpä, Jukka vastasi yhtä innoisaan. Jukka kääntyi ja kun he tulivat metalli portille se aukesi itsestään.
- Tuo oli Juha, ja Santeri aikoo tulla näyttämään missä lasi keräys on, Jukka sanoo tyytyväisenä. Pekka näkee miehen seisovan parkkipaikalla. Jukka pysähtyy ja aukaisee oven.
- Moro Santeri.
- Moro, Santeri vastaa ja lyö ylävitosen. Pekka ottaa taskulampun mukaan ja menee ulos autossta.
- Yötä Santeri, olen kuulut että tiedät missä lasipullot ovat säilytetty.
- Kyllä, tulkaa perässä, Santeri sanoo ja näyttää tien omalla taskulampulla. He kevelivät yhdestä ovesta sisään ja tulevat sinne missä roskat ovat.
- Lasi pullot ovat oikealla ja katsokaa ensin ne roskakorit eestä, niissä pitäisi olla uusimmat pullot.
- Selvä, Pekka vastaa ja aloittaa etsimisen. Ei kestä kauan ennen kuin Pekka löytää oikean pullon.
- Se löytyi!

Luku.5. Vihdoinkin

Pekka herää aamulla ja muistaa viime illan toiminnat ja irveskelee. Hän oli löytänyt pullon ja oli ottanut sen kotiin, nyt se seiso i keittiön pöydällä, ootamassa että Pekka aukais i s i sen. Pekka nousee sängystä ja menee keitiöön, hän ottaa pullonavaajan laatikosta ja avaa pullon. Pekka ottaa rullan ulos ja jälleen mietii "mitä tässä vois lukea?" ennen kuin hän aukaisee sen.

Pekka katselee rullaa suu ammolaan. Se on tyhjä!

Luku.6.

Pekka seiso i rannalla mistä hän ensin löysi lasi pullon. Hän oli mietiskellyt mitä hän tekisi pullolle. Pois heittäminen tuntui väärältä niin hän oli rullannut rullan rullale ja laitanut sen takas pulloon. Hän miet i minkä laisen seikailun hänellä oli ollut kiitos pullon, ja siloin Pekka ymmärs i pullon oikean tarkoituksen... Pekka kuuli pullon

loiskahdus, kun se rikkoi vedenpinnan. Ei kestänyt kauan ennen kuin aallot vei sen pois. Pekka oli todennut että se oli taideteos, se oli kiva löytää ja jotain muuta filosoofista jonka Pekka ei ymmärtänyt. Viheltäen Pekka keveli rantaa pitkin takas kotiin päin.

3 kuukautta myöhemmin Kiinassa.

-Isi, katso mitä löysin! Pieni tyttö sanoi ja täytti isäleen määrän lasipullon...

Linnea Viitala

Voittajia ja lupauksia

"Ei sodassa ole voittajia."

Sanoin katkerana ruokapöydän ääressä, vaimoani vastapäätä. En ollut vielä koskenut ruokaani edessäni.

Ulkona ilma oli jäädyttävä ja paksu lumi peitti kaiken maan. Viereinen ikkuna oli huurussa ja ulos oli vaikea nähdä pimeydessä.

"Tiesin että sinua vaivasi jokin." Merja huokaisi, ääni melkein murtumassa.

Nostin katseeni pöydästä ja tunsin syyllisyyttä, kun kohtasin hänen surkeat silmänsä. En odottanut hänen mielentilansa muuttuvan niin äkkiä sanoistani.

Hiljaisuus täytti huoneen ja tuijotimme toisiamme hetken epätoivoisesti. Keittoni oli ehtinyt jäähtyä ennen kuin päätin jälleen puhua.

"En vain ymmärrä minkä puolesta me taistelemme. Lopussa kukaan ei oikeastaan voita, me kaikki menetämme jotain, toiveita, unelmia... elämän."

Silmäni juutuivat kiinni heijastukseeni keitossa ja näin synkän ilmeeni. Himmeä kattovalo välkkyi yläpuolellani. Merja ojensi kätensä ja asetti sen hellästi nyrkkini päälle.

"Olen todella peloissani, että jonain päivänä et palaisikaan sieltä. Minulle se voitto riittää, kun vain saisin nähdä sinut taas." Hänen sanansa olivat täynnä surua.

Vatsani kiristyi ja halusin lohduttaa häntä, mutta en pystynyt löytämään oikeita sanoja.

"Lupaa minulle Aalto, että joka kerta palaat." Kyynelät alkoivat valua alas Merjan poskia.

En kestänyt katsoa hänen itkevän.

"Minä lupaan."

-

"Katse ylös Koskinen!" Kuulin komentajan huutavan minulle pamahduksien yli.

Otteeni kivääristä kiristyi ja vedin syvään henkeä ennen kuin nostin pääni. Olin kyykyssä kaatunen puun takana suojassa toisen sotilaan vieressä. Edessäni oli rinne täynnä savua, kaatuneita ja haavoittuneita. Heidän avunhuutonsa saivat kylmän väreän kulkemaan selkärankaani pitkin.

"Painetaanko eteenpäin?" Kysymys sai minut havahtumaan ajatuksistani ja käänsin pääni ääntä vasten. Vilho kohtasi katseeni hieman huolestuneena.

Hän oli vain nuori poika, vasta täyttänyt kahdeksantoista. Kun muut sotilaat ottivat ryyppyä, hänelle useasti annettiin sen sijaan maitoa.

"...Pysy täällä, minä menen." Päätin hiljaa ja ojensin lohduttavan käden hänen olkapäällensä.

Tein parhaani näyttääkseni tyyneltä, mutta pelko kalvoi minua. Kun Vilho vihdoinkin näytti rentoutuvan, nousin hitaasti asemastani.

Räjähdykset olivat sietämättömiä, ja yritin parhaani pitää itseni kasassa, kun lopulta päätin siirtyä eteenpäin jättäen Vilhon taakseni. Juoksin eteenpäin pellolla kivääriini kanssa, ympäristöni sumeana. Hetken kuluttua heitin itseni pieneen kuoppaan maassa, samalla kun luodit kajahtivat yläpuolellani.

Vedin rajusti henkeä silmät ammollaan. Käteni tärisivät ja tunsin sydämeni hakkaavan nopeasti rinnassani. Suljin silmäni ja muistelin hieman lapsuuttani, miten isäni aina muistutti minua olemaan pelkäämättä mitään. "Ole aina rohkea" kuten hänellä oli aina tapana sanoa.

En oikein usko olevani kovin kova ihminen, mutta yritän silti hänen puolestaan.

Ajatus toi minulle motivaatiota ja ehdin kerätä voimani ennen kuin päätin nousta ylös päättäväisesti. Tähtäsin kiväärillä venäläistä edessäni ja ammuin pari laukausta. Onnistuin osumaan häntä olkapäähän, ja tartuin äkkiä tilaisuuteen, ryntäämällä jälleen eteenpäin.

Kuin olin jaloillani taas, en enää pysähtynyt. Painoin vain eteenpäin ajatuksiini uppoutuneena. Tiesin että toimin huolimattomasti, mutta en voinut hillitä itseäni.

Yhtäkkiä sivullani pamahti ja räjähdys heitti minut muutaman metrin päähän. Iskussa puolet kasvoistani paloi, ja menetin otteen kivääristäni. Näköni sumeni ja korvani soivat kivusta. Koko kehoni särki, ja kuulin nimeni huudettavan jostain kaukaa ennen kuin nostin pääni maasta.

Räpsäytin silmiä pari kertaa ennen kuin käsitin tilanteeni. Yritin hitaasti nousta tärisevillä jaloillani onnistumatta, ja päädyin istumaan. Katsoin ympärilleni kiväärini perään, mutta en löytänyt sitä missään. Sitten silmäkulmastani näin liikkuvan hahmon, ja sydämeni pysähtyi.

Edessäni seisoj aseistettu venäläinen. Vereni kylmeni, kun hänen silmänsä suurenivat huomattessaan minut. Hän nosti aseensa nopeasti.

Ennen kuin ehdin ajatella, kovat laukaukset kaikuivat läpi korvani ja kaaduin selälleni. Hän osui rintaani.

Kun makasin siinä lumessa viimeisinä hetkinäni avuttomana vuotaen verta, mieleeni tuli miljoona ajatusta. Ajattelin vaimoani, hänen ihanaa hymyä ja kauniita silmiään.

Kuvittelin hänen kuulevan uutiset "Miehesi kuoli tänään" ja kirosin itseäni siitä, että petin hänet näin. Rikoin lupauksemme. Mutta ehkä olin loppujen lopuksi oikeassa. Ei sodassa ole voittajia. Eikä lupauksia, jotka kestävät.

Iida Sipola

Menetin kaiken, mutta sain kaiken takaisin

Luku 1, Olen pahoillani

Hiekka rahisee mustien ballerinojeni alla, kun kävelen pois tapahtumasta, johon toivon, ettei minun ikinä olisi pitänyt olla osana.

Jotkut ajattelevat, että sanat "Olen pahoillani." on ihana ja lohduttava kuulla, mutta minulle ne sanat olivat kuin luodin tekemä reikä ja kipu suoraan sydämeeni. Kipu, jota ei voi paeta. Nimittäin kaksi viikkoa sitten sain puhelun, joka alkoi sanoilla "Olen pahoillani", puhelussa sain tietää elämäni pahimmat uutiset. Sain tietää, että menetin koko perheeni, *kaikkeni*, lento-onnettomuudessa. Siinä hetkessä tuntui kuin olisin elänyt elämäni pahinta painajaista, sellaista, joka saa sinulle kylmän hien ja et tiedä miten saada se pois päästäsi ja jatkaa nukkumista rauhassa. Oli tapahtunut lento-onnettomuus, josta he eivät selvinneet, en olisi minäkään, jos olisin päässyt mukaan ulkomaan matkalle. Vanhempani ja pikkusiskoni, joka oli vasta 11-vuotias, viisi vuotta minua nuorempi, olivat viettämässä aurinkoista lomaa Espanjassa, samalla kuin olin pahassa flunssassa kotona. Se ei siinä hetkessä minua haitannut, koska pystyin näkemään heidän iloiset kasvonsa kuvissa, joissa he kiersivät nähtävyyksiä ja ottivat aurinkoa rannalla. Se oli tärkeintä. Se, että heillä oli hymy kasvoillaan. Tuntui epätodelliselta, että en pystyisi nähdä enää koskaan heidän hymyjään. Tekisin mitä vain, että voisin mennä ajassa taaksepäin. Viettää heidän kanssaan vielä viimeisen päivän, koska se sattuu, kun sanoo hyvästit olettaen, että näkee heidät vielä sen jälkeen. Sain hyvästit, joita en halunnut toivottaa vielä viimeisen kerran.

Päätäni särkee ja olen uupunut koko päivästä. On rankkaa katsoa kuin tärkeimmät ihmiset sinulle haudataan ja heille sanotaan hyvästit, johon ei saa vastausta. Vaikka kuinka itket heidän peräänsä he *eivät* tule takaisin. *Se tunne on kuin saari myrskyn jäljiltä. Kaikki on vihdoin rauhallista kaaoksen jälkeen. Ympärillesi katsoessa kuitenkin näet kaiken tuhon, jonka myrsky on saanut aikaan. Myrsky on ohi, mutta taivas on edelleen tumma ja aallot ovat isoja ja voimakkaita.* Katson peiliin eteisessä, samalla kuin riisun jaloistani mustat ballerini, jotka menevät hyvin yhteen mustan mekkoni kanssa, joka ylettää vähän yli polvieni. Mekossa on kaunis leikkaus, joka korostaa vyötäröäni.

Pyyhin ripsiväriä tekemät kyynelvanat poskiltani ja vapautan tummanruskeat, melkein mustat hiukseni nutturalta. Ne putoavat pehmeinä laineina yli olkapäiden, ulottuen rintakehälle. “Mila, voisitko tulla käymään olohuoneessa?” kuulen Amelia-tätini äänen toisesta huoneesta. Kävelen isoa pääosin valkoisesti sisustettua asunnon käytävää pitkin, jonka seinällä on valkoisessa kehyksessä perhekuva. Käytävällä on lasikaappi, jossa on nätisti aseteltuja laukkuja. Tunnistan myös pari äitini suunnittelemaa laukkuja muiden merkkilaukkujen seasta. Uutiset ja sosiaalinen media on täynnä artikkeleita ja videoita siitä, että tunnettu laukkujen ja vaatteiden suunnittelija on menehtynyt. En pysty pakenemaan todellisuutta enää minnekään. En edes sosiaaliseen mediaan, mikä on yleensä ollut minulle keino paeta todellisuutta. Astun olohuoneeseen. Sohvan takana on suuri ikkuna, joka paljastaa upeat näkymät New Yorkin pimeille, mutta valoilla valaistuille ruuhkaiselle kaduille, joissa kävelevät ihmiset näyttävät muurahaisilta näin korkeasta kerroksesta katsoen. Se ei kuitenkaan tee olostani yhtään parempaa. Se saa minut vain miettimään, että kaikista ihmisistä miksi juuri *minun* perheeni ei tule enää koskaan takaisin kotiin? “Niin...”, sanon, odottaen, että tätini kertoo asiansa ja istahdan valkoiselle pehmeälle sohvalle. Tänäpä on ollut elämäni toiseksi kauhein ja raskain päivä, joten olen väsynyt. Haluan mennä sänkyyn ja tuijottaa kattoa hiljaisena, kunnes nukahdan uneen. Tätini katsoo minua silmiin ja en osaa tulkita ilmettään hänen kasvoillaan “Tiedän, että sinulla on ollut rankka päivä, mutta minun täytyy kertoa tämä nyt, vaikka en haluaisi näin heti hautajaisten jälkeen. Mutta jos en kerro tätä nyt tämä tulisi liian yllättäen, vaikka kyllähän tämä joka tapauksessa tulisi.” Pidätän hengitystäni, koska minulla ei ole mitään aavistusta mitä tätini aikoo seuravaksi kertoa minulle. “Sinun täytyy lähteä Coloradon ylihuomenna, olen pahoillani, mutta en pysty huolehtimaan sinusta täällä yksin, kun minun täytyy työskennellä niin pitkiä päiviä. Minulla on myös tulossa monia työmatkoja ja et voi koko ajan olla yksin kotonani.” Henkeni salpautuu. Mitä hän oikein tarkoittaa noilla sanoilla? Taas sanat “Olen pahoillani.” saavat kurkkuuni palan, joka ei lähde pois ja sydämeni hakkaamaan rinnassani. Tuijotan tätini päihin ruskeisiin silmiin, jotka ovat vastakohta omista vihreistä silmistäni, jotka loistavat kuin kevätamun kastepisarot. En saa sanoja ulos suustani, joten pysyn hiljaa. “Kulta, anteeksi. Tiedän, että et tarvitse enää enempää muutoksia, mutta minulla ei ollut vaihtoehtoja.” Hän lisää, istahtaa viereeni ja ottaa käsistäni kiinni. Hänen kätensä ovat lämpimät kylmiä käsiäni vasten, joten en ota käsiäni pois hänen turvallisesta puristuksestaan. “Olenko siis muuttamassa jonnekin, jossa en ole ikinä edes käynyt?” kysyn

varovaisesti vielä shokissa ja käännän katseeni käsistämme mekon helmaani. Olin kuullut, että äitini oli viettänyt siellä nuoruutensa, mutta en tiedä miksi minä en siltikään ole koskaan päässyt käymään siellä. “Tulet muuttamaan Julian luo. En tiedä kertoiko äitisi hänestä paljoa, mutta hän on äidillesi todella tärkeä ystävä. He viettivät nuoruusvuotensa toistensa kanssa. Äitisi toivoi kauan aikaa sitten, että jos hän ei pystyisi pitämään sinusta huolta hän haluaa, että Julia huolehtisi sinusta. Äitisi halusi, että saisit aina olla perheessä, joka rakastaa sinua ja elää tasapainoista elämää, mutta et pysty elämään niin minun kanssani”, hän selittää rauhallisesti. Muistan, että äitini on maininnut Julian useampaan kertaan illallispöydässä, mutta minulla ei ollut ikinä mitään hajua kuka hän oli. Eikä ainakaan, että hän vietti nuoruusvuotensa Julian kanssa ja kuinka tärkeä hän oli äidilleni. Mieleeni yhtäkkiä tulee sumuinen muistikuva, että olisin joskus tavannut hänet. “Onko hänellä punaiset hiukset?”, kysyn yrittäen muistella ja ymmärtää, että kenen luo minä olen muuttamassa. “Kyllä on. Taisit tavata hänet viimeksi saamaan aikaan kuin minäkin viimeksi. Äitisi syntymäpäiväjuhlilla kuin olit 11-vuotias”, tätini kertoo ja näyttää itsekin muistelevan menneitä. Viisi vuotta sitten. Siitä on jo aikaa. Minulla ei ole muistikuvaa, että olisin puhunut hänen kanssaan paljoa, osatekijänä voi olla myös se, että olin todella ujo lapsi, mutta muistan kun äitini on halannut häntä pitkän aikaa ulko-oven edessä kuin Julia saapui juhliin ja, että he olivat viettäneet suurimman osan juhlista toistensa seurassa. Heillä oli pakko olla erityinen yhteys, jos olivat pitäneet yhteyttä heidän nuoruusvuosistansa saakka.

Luku 2, Pelkkiä perhosia

Istun etupenkillä ja katson auton ikkunasta New Yorkin moottoritieellä ajavia autoja. Matkalaukkuni, joihin olin pakannut koko omaisuuteni koko eilisen päivän aikana oli pakattuna takapakissa. Ystäväni olivat olleet shokissa kuultuaan kaiken edellisenä iltana. En koskaan ole saanut omaa parasta ystävää, jonka kanssa voisi nauraa kahdelta yöllä siitä, kuinka toinen meistä olisi kaatunut ihastuksensa edessä koulun käytävällä. Tai tulla lohdutetuksi ja ymmärretyksi pahan päivän jälkeen. Olen kuitenkin kiitollinen, että minulla on silti kavereita, joiden kanssa syödä koulun kyseenalaista ruokaa ja nauraa kuinka huonosti matematiikan koe oli mennyt. Laitan musiikin kovemmalle nappikuulokkeisiini ja avaan ikkunan. Annan lämpimän tuulen hulmuttaa hiuksiani kuin kerrankin emme kärsi New Yorkin kauheista ruuhka-ajoista.

Vaan olemme aikataulussa kohti lentokenttää. Olen aina rakastanut lentämistä. Monta tuntia aikaa miettiä pää tyhjäksi ja kuunnella kuulokkeista lempi musiikkiani. Tällä kertaa se on kuitenkin toisin. Mahassani lentelee perhosia. Ei kuitenkaan niitä perhosia, joita saat kuin olet innoissasi ja hyvällä tavalla jännittynyt. Ennemminkin niitä perhosia, jotka saat kuin sinua pelottaa. Niitä, joita mahasi on täynnä ja tuntuu kuin ne purisivat ihoasi, eikä vain pari pientä perhosta nätisti lentelemässä voltteja mahassasi. Tunnen saman pelon, jonka pystyn kuvitella pikkusiskoni kokeneen, silloin kuin hän tajusi, että ei välttämättä palaisi omaan sänkyynsä enää ikinä uudestaan. Tiukka käännös lentokentän parkkipaikalle herättää minut ajatuksistani ja horjahdan auton ikkunaa päin.

“Turvallista matkaa! Yritä nauttia elämästä, vaikka ei aina siltä tuntuisi ja muista soitella paljon! Kaikki tulee järjestyseen vielä, lupaan sen”, tätini vakuuttaa minulle ja halaa minua tiukasti. Pystyn tuoksuttamaan hänen hajuvetensä, joka tuoksuu raikkaalta vaniljalta ja makealta karamellilta. Se on lohduttava ja turvallinen tuoksu, jota hän on käyttänyt niin kauan kuin pystyn muistamaan. Vetäydyn halauksesta ja otan vain pienimmän matkalaukkuni kahvan käteeni, koska isoimmat matkalaukkuni oli jo hetki sitten laitettu ruumaan. Astun rullaportaisiin ja asetan matkalaukun edessä olevalla portaalle. Käännyin vielä katsomaan taakseni ja vilkutan tädilleni hyvästiksi toivoen, että nämä ei eivätkä olisi viimeiset hyvästit niin kuin viime kerralla. Suupieleni kohoaa korkeaan hymyyn pitkästä ajasta nähdessäni tätini loistavan hymyn, joka valaisee koko lentokentän.

Turvatarkastuksen jälkeen, joka meni nopeammin ensimmäisen luokan lipun antamien erityisoikeuksien avulla, kävelen äänekkään ja ihmisiä täynnä olevan lentokentän halki yrittäen etsiä rauhallista paikkaa. Tyydyn istahtamaan pyöreän pöydän ääreen, jonka näkymät osoittavat suoraan kiitoradoille, koska rauhallisempaa paikkaa on vaikea löytää lentokentällä lauantai iltapäivällä. Voisin tietenkin käyttää ensimmäisen luokan lipun etuja, mutta olen aina tyytynyt myös vähempään, koska vanhempani aina toistivat samaa: “On tärkeämpiä asioita kuin raha, se ei voi ostaa sinulle *todellista rakkautta* muilta ihmisiltä”. Se on aivan totta. En minä voi ostaa uutta perhettä, joka rakastaa minua samalla tavalla kuin omani... Lauseeni keskeytyy mielessäni lentokentän kaiuttimista kuuluvaan ilmoitukseen. Samalla näen edessäni ikkunasta, kun iso ja uuden näköinen lentokone kiihdyttää kiitorataa pitkin ennen kuin nousee ilmaan ja katoaa pilvien yläpuolelle. Tuntuu kuin pelkoni lentämistä kohtaan

vain voimistuisi ja voimistuisi entiseltään. Ehkä en pystykään tähän..., mutta päätän, että aion tehdä tämän välittämättä, kuinka paljon pelkäsin, koska tätä äitini halusi. Hän halusi, että olisin rakastettu ja onnellinen. Tässä hetkessä hän haluaisi, että nauttisin elämästäni ja tutustuisin hänen parhaaseen ystävänsä ja hänen perheeseensä ja yrittäisin löytää juuri itselleni oikeat ihmiset elämään. Joten niin aion tehdäkin. Ensimmäinen haaste tulee olemaan lentäminen sen jälkeen kuin oma perheeni kuoli siinä. Mutta niinhän ei aio käydä minulle... vai mitä?

Luku 3, Kohtaaminen

Olen astumassa lentokoneen sisään, mutta ennen sitä kosketan kädelläni lentokoneen kylkeä. Isäni opetti minulle pienempäni, että se antaisi hyvää onnea ja lento menisi turvallisesti. Olivatko he unohtaneet tehdä niin viime kerralla, vai mitä oli mennyt vikaan? Ovella on vastassa lentoemäntä, joka johdattaa minut paikalleni. Hän viittoon kädellään paikkaani ja kehottaa kysymään, jos tarvitsen jotain. Kiitän ja yritän hymyillä hänelle hermostuneisuudestani huolimatta. Käänän katseeni ikkunapaikkaani. Suuri jalkatila ja pieni telkkari kiinnitettynä edessä istuvani selkänojaan. Vasta silloin huomaan, että viereisessä paikassa istuu jo joku. Katseeni lukittuu vähän minua vanhemman pojan sinisiin silmiin. Hänellä on tumman blondit hiukset, jotka laitettu siististi sotkuisen näköiseksi päältä, mutta sivuilta hiukset näyttävät siltä, että hän on juuri käynyt parturilla. Täydelliset kasvonpiirteet erottuvat vielä paremmin kuin hän hymyilee, samalla kun kysyy: "Kaikki hyvin? Tarvitsetko apua matkalaukkusi nostamisessa?" Tajuan, että olin jäänyt tuijottamaan häntä ja rikon katsekontaktin katsomalla sivulle. "Kaikki hyvin ja minä saan laitettua...", ennenkö ehdin sanomaan lauseeni loppuun, hän oli jo noussut ylös. Otan askeleen taaksepäin ja katson kuinka hän nostaa helposti matkalaukkuni tavaratilaan. "Kiitos.", sanon hermostuneesti. En ole varma johtuuko hermostuneisuuteni enemmän hänestä vai pelostani. "Eipä mitään." hän vastaa rennosti ja väistää niin, että pääsen istahtamaan paikalleni ja tekee saman jälkeeni. Nojaan pääni selkänojaan ja hengitän syvään. "Kaikki tulee menemään hyvin. Kaikki tulee menemään hyvin." toistan päässäni. Tunnen, että minua tuijotetaan. Avaan silmäni ja käänän pääni sivulle. "Rankka viikko takana?", poika kysyy. "Niinkin voi sanoa.", vastaan ja yritän hymyillä takaisin. "Toivottavasti seura ei haittaa. Tuo ei nimittäin toimi.", hän sanoo naurahtaen

samalla kuin osoittaa paikkojemme väliin. Tajuan heti mitä hän tarkoittaa. Matkustimme paljon perheen kesken, yleensä ensimmäisessä luokassa, joten tämä oli tuttua. Tuolien välistä saa nostettua ikään kuin seinän paikkojen väliin nappia painamalla, mutta ne eivät aina toimineet. Juuri niin kuin tällä kerralla. “Ei se haittaa.”, naurahdan takaisin. Kaiuttimista kuulutetaan heikolla äänenlaadulla, että kaikki matkustajat ovat päässeet koneeseen. Lasken katseeni syliini ja alan leikkimään sormuksillani hermostuneesti. “Olen muuten Elias.”, poika kertoo ja yrittää katsoa minua silmiin. “Mila.”, sanon hiljaa ja pidän tauon. “Minun nimeni siis.”, sanon hermostuneesti naurahtaen perään ja yritän katsoa, että ovatko kaikki matkustajat istuneet alas. Muutama henkilö vielä nostaa heidän matkalaukkujaan ylös tavaratilaan. Sydämeni hakkaa kovempaa, kun loputkin matkustavat istuvat alas, koska se tarkoittaa, että pian lento alkaisi. “Hauska tavata Mila. Kaunis nimi.”, Elias sanoo hymyillen, ennenkö hänen hymynsä laskee. “Onko kaikki kunnossa? Pelkäätkö lentämistä?”, hän kysyy huolestuneen näköisenä. Tajuan, kuinka hermostuneelta varmaan näytän. “En ennen, mutta nyt kyllä.”, sanon nolostuneena. “Pitkä tarina.”, lisään vielä perään, koska nyt ei ole paras aika alkaa muistelemaan perheeni kuolemaa, vielä enemmän mitä teen sitä jo valmiiksi. Elias hymyilee minulle ja laittaa turvavyönsä kiinni, koska lentoemännät kiertävät katsomassa, että ne ovat kaikilla kiinni.

Kuulen kuinka lentokoneen moottorit käynnistyvät ja tunnen kuinka kone kiihdyttää kiitorataa pitkin. Laitan silmäni tiukasti kiinni samalla kun puristan kättäni toisilla kädelläni. Tunnen kuinka Eliaksen käsi irrottaa käteni toisistaan. “Hengitä. Puristat liian kovaa käsiäsi yhteen.”, hän sanoo rauhallisella äänellä. Hengitän syvään ja tunnen, kuinka lentokone irtoaa maasta. Sydämeni hakkaa. En muista, että olisin ikinä ennen ollut tällainen. Näin peloissani ja hermostunut. Varsinkaan lentämiselle. Avaan silmäni hetken päästä ja katson ulos ikkunasta. Kaupunki näyttää niin maagiselta ylhäältä päin. Lasken katseeni syliini ja tuntuu, että sydämeni jättää lyönnin välistä. Puristan Eliaksen kättä. Voi luoja. Olin liian paniikissa huomaamaan, että tein niin. Päästän nopeasti irti ja vedän käteni pois. Siirrän katseeni Eliakseen, joka naurahtaa. “Missä olet harjoitellut puristamaan noin kovaa?”, hän kysyy leikitellen. Kasvoni helahtaa punaiseksi noloudesta. Puristinko juuri noin ikäiseni pojan kättä, jonka tapasin ensimmäistä kertaa juuri äsken? Toivoisin, että voisin vastata tuohon kieltävästi, mutta se ei taida olla mahdollista. “Anteeksi.”, sanon nolostuneena ja yritän vältellä katsomasta häntä silmiin. “Ei se mitään.”, hän naurahtaa ja alkaa selaamaan elokuva vaihtoehtoja pienestä telkkarista edessään. Minä vuorostani

otan nappikuulokkeeni nättistä olkalaukusta ja laitan toisen nappikuulokkeista oikeaan korvaani. Jään tuijottamaan millisekunniksi olkalaukkua, joka oli osa äitini viimeisintä kollaasia. Pudistan päästäni kaikki muistot siitä, kun äitini näytti sen minulle ensimmäistä kertaa ylpeänä. Avaan puhelimeni ja laitan soittolistani päälle. Nojaan pääni selkänojaan ja laitan silmäni jälleen kerran kiinni. Muistutan itseäni, että kaikki tulee menemään hyvin ja pakokauhuni tilanteeseeni rauhoittuu.

Luku 4, Kaikki hyvin

Räpyttelen silmiäni. Kaikki on niin kirkasta. Lämmin aurinko paistaa suoraan silmiini. Saan vihdoinkin katsottua ympärilleni. Pelkkiä vihertäviä puita, kaikkialla. Nousen nopeasti ylös kuivan sammaleen päältä. Missä oikein olen? Hieron silmiäni ja kuulen huudon. Pysähdyn siihen paikkaan, tunnistan äänen heti. Se on Lili, pikkusiskoni. “Lili!”, huudan ja yritän epätoivoisesti katsoa ympärilleni yrittäen löytää mistä ääni kuuluu, mutta se ei auta. Olen puiden ympäröitynä loputtoman näköisessä metsässä. “Apua!”. Tällä kertaa kuulen äänen kovempaa. Tunnen kyyneleen putoavan poskelleni. Mitä oikein tapahtuu? Kuulen, jotain pääni ylhäältä. Nostan katseeni taivaalle. Tuntuu kuin sydämeni pysähtyisi. Lentokone. Se tippuu kontrollin menettäneenä. Huudan hysteerisesti ja alan juoksemaan suuntaan, jonne lentokone on putoamassa.

“Mila?” kuulen pojan äänen kysyvän ja tunnen lämpimän käden olkapäälläni. Avaan silmäni ja yritän nousta paniikissa ylös, mutta turvavyö estää sen. “Kaikki hyvin, kaikki hyvin.”, Elias sanoo rauhallisella äänellä ja pyyhkii kyyneleet poskiltani. Olen vielä paniikissa ja hämmentyneenä mitä tapahtuu. Pian kuitenkin palaset lokahtavat takaisin paikoilleen. Otan nopeasti kuulokkeeni pois ja lasken katseeni kenkiini nlostuneena. “Siskoni näki pienempänä paljon painajaisia, ei hätää.”, Elias sanoo ja siirtyy kauemmaksi kasvoistani. En ennen nähnyt painajaisia. Ne alkoivat vasta kaksi viikkoa sitten ja en ole vielä tottunut näkemään niitä. “Anteeksi. Olen varmaan kauhea vaiva sinulle. Ei ollut tarkoitus häiritä lentoasi.”, sanon hiljaa ja nostan katseeni häneen. “Ei se mitään, oikeasti. Ei minua haittaa ja totta sanottuna tästä olisi varmaan tullut todella tylsä lento ellen istuisi vieressäsi.”, hän sanoo hymyillen. Hymyilen takaisin, vaikka pääni on sekaisin. Miksi kaikki noloimmat asiat tapahtuvat juuri minulle? Ja vielä yhden lennon aikana.

Nousen ylös paikastani. Vihdoinkin lento on ohi. Olen niin ylikuormittunut, että voisin nukahtaa uudestaan. Katson kun Elias avaa tavaratilan, jossa meidän molempien matkalaukut ovat. Hän ottaa ensin minun samppanjanpinkin matkalaukkuni alas ja sen jälkeen hänen mustan matkalaukkunsa. Hän astuu taaksepäin. "Naiset ensin.", hän sanoo virnistäen. Naurahdan ja leikin mulkoilevani häntä. Otan kuitenkin matkalaukkuni kahvasta kiinni ja alan rullaamaan sitä edessäni kapeaa lentokoneen käytävää pitkin.

Pääsemme ulos lentokoneesta ja tajuan, vasta silloin kuinka pitkä Elias on vierelläni. Hän on ainakin päätä minua pidempi. Se saattaa myös johtua siitä, että olen lyhyt... tai omasta mielestäni en ole, mutta niin muut aina sanovat. Otan syvään henkeä. Ainakin lento on ohi, mutta seuraavaksi olisi vuorossa tavata kenen luona tulen asumaan. Ajatukseni keskeytyvät, kun lentokentän melu täyttää korvani. En ole varma missä minun pitäisi tavata Julia ja hänen miehensä Tomi. Otan puhelimeni olkalaukustani ja otan lentokonetilän pois. Menen yhteistietoihini ja tuijotan numeroa, joka kuuluu Julialle. Amelia-tätini oli antanut sen minulle jo valmiiksi. Käännyin taakseni, jossa kohtaan Eliaksen siniset silmät. "Minun täytyy soittaa puhelu. Oli hauska tavata ja anteeksi vaivasta.", sanon hymyillen samalla kun heilutan puhelintani kädessäni. "Et ollut yhtään vaiva. Toivottavasti tavataan pian uudestaan.", hän vastaa, taas se sama virnistys huulillaan. Astun sivuun ja laitan matkalaukkuni seinän viereen. Katson, kuinka Elias kävelee uloskäynnistä ulos ja katoaa muiden ihmisten sekaan. Painan pääni käsiini. "Oli tämäkin sitten kummallinen päivä. Väsyttää ihan kauheasti.", mumisen itselleni. Kello on vasta kahdeksan illalla, mutta olen jo ihan valmis menemään nukkumaan. Painan Julian numeroa ja laitan puhelimeni korvalleni. Kuulen kaksi piippausta, ennenkö kuulen herttaisen ja jollain tapaa turvallisen äänen vastaavan.

Yritän epätoivoisesti rullata kolmea matkalaukkuani, sen jälkeen kuin olin hakenut vielä kaksi muuta matkalaukkuani, jotka olivat juuri tulleet ruumasta. Hyväksyn kohtaloni, että en tule pääsemään rullarappusia alas näillä kaikilla matkalaukuilla ja jään odottamaan pitkään hissijonoon. Sovimme Julian kanssa, että tapaamme uloskäynnin luona, josta lähdemme sitten kohti uutta kotiani.

Luku 5, Uusi kotini

Käännyimme valkoisen kaksi kerroksisen modernin talon pihalle. Auton moottori sammuu. "Tervetuloa uuteen kotiisi Mila!", Julia sanoo rauhallisella ja

iloisella äänellä, kääntyy katsomaan minua takapenkille ja hymyilee. “Ole kuin kotonasi.”, Tomi sanoo rohkaisevasti. Alan ymmärtämään miksi äitini halusi juuri heidän ottavan vastuun minusta. Ilmapiiri autossa on turvallinen. Kukaan ei hoputa tai painosta minua. Ihan niin kuin he ymmärtäisivät täysin tilanteeni ja kuinka iso muutos tämä on minulle. Julia ja Tomi avaavat omat ovensa ja astuvat alas mustasta kiiltävästä perheautosta. En edes muistanut, että heillä oli minua vuoden vanhempi poika. Se kertoo, kuinka tietämätön oikeasti olen. Nousen itsekin autosta ja katson kuinka Tomi nostaa matkalaukkujani takapakista. “Oven pitäisi olla auki. Mene toki sisään jo! Me tuomme matkalaukkusi, älä niistä huoli. Huoneesi on yläkerrassa oikealla käytävän päässä.”, Julia kertoo minulle suuri herttainen hymy kasvoillaan. Nousen muutamia portaamia ylös ja avaan oven. Otan valkoiset tennarini pois jaloistani ja asetan ne sivuun muiden kenkien viereen. Katson ympärilleni valaistuun kotiin. Oikealla puolellani on iso olohuone. Sen toisella puolella on pitkä ruokapöytä. Toisella puolella on mukavan näköinen vaalea sohva, jonka edessä on televisio. Tunnin automatkan jälkeen, jonka aikana Julia ja Tomi kertoivat itsestään enemmän, teki minusta vähemmän väsyneen, mutta sohva silti houkuttelee minua. Vasemmalla puolellani on keittiö, marmorisen keittiö työtason ympäröitynä. Tila on avoin, joten seiniä ei ole erottamassa keittiötä ja olohuonetta toisistaan. Tila näyttää kotoisalta. Jatkan kuitenkin syvemmälle taloon ja nousen portaamia ylös yläkertaan. En tiennyt talon olevan näin iso ja hieno, mutta se on vain positiivinen yllätys. Niitä tarvitsenkin enemmän näiden viime viikkojen jälkeen, jotka ovat olleet kauheita. Yläkerrasta pystyy näkemään koko olohuoneen. Nojaan hetkeksi kaiteeseen. Katson alas olohuoneeseen ja ulos takapihalle korkeista koko seinä ikkunoista. Ulkona on jo pimeä, mutta takapihalle on ripustettu valaisimia, jotka tuovat ihanaa tunnelmaa. Tämä talo on todellakin ylempää luokkaa. Talo muistuttaa kotiani, joka tekee siitä vielä kotoisemman. Jatkan oikealle juuri niin kuin Julia oli minua opastanut. Käytävän ensimmäisen huoneen ovi on auki. En ollut tajunnut sitä aiemmin. Kuulen kaksi ääntä huoneen sisältä ja pysähdyn. Sen on oltava Aaronin, perheen pojan huone, mutta miksi huoneesta kuuluu kaksi ääntä? Kävelen huoneen luo ja katson huoneen sisään. Silmäni kohtaavat tumman ruskeat silmät. Ruskea silmäinen minua vanhemman näköinen ruskettunut poika on huomannut minut heti. Hän vetää hiuksensa taakse ja päästäessään niistä irti hänen tummat, hiukan lainehtivat hiukset tippuvat takaisin täydellisesti sivuille. Joku joskus sanoi, että poikien meikki ovat heidän hiuksensa. Se pitää paikkaansa. Se tekee niin ison eron, miten jonkun hiukset ovat. Tässä tilanteessa

pojalla näyttää kuitenkin oikeasti olen meikkiä, koska kenen kasvot voivat olla noin symmetriset? “Kuinka kauan aiot vielä tuijottaa siinä?”, poika kysyy tyyliä, mutta ei kuitenkaan riko katsekontaktia. Kasvoni kurtistuvat. “Anteeksi mitä?”, sanon hämmentyneenä. Miten joku voi olla noin töykeä, jollekin, jota ei ole koskaan ennen edes tavannut? “Kuulit kyllä.”, poika sanoo, edelleen pitäen suoran ilmeen kasvoillaan ja nostaa vain hiukan toista kulmakarvaansa. Ihan kuin hän yrittäisi testata hermojani. “Samat sanat sinulle. Voit ihan vapaasti tuijottaa jotain muuta sieluun.”, vastaan takaisin. “Lukas älä viitsi. Suu umpeen!”, toisen pojan ääni kuuluu työpöydän luota. Käänän katseeni häneen. Blondi poika, jolla on päällään vaalean harmaa huppari, eroten toisesta pojasta, jolla on päällä musta huppari kääntää toruvan katseensa pois toisesta pojasta ja hymyilee minulle. “Anteeksi Mila. Lukas osaa olla yksi iso kusipää.”, poika pahoittelee ja katsoo uudestaan toista poikaa, jonka oletan olevan Lukas painostaen viimeisiä sanoja hänelle. Lukas puolestaan vain kohauttaa hartioitaan mulkaisten poikaa. “Olen Aaron. Mukava tavata. Ja tämä on paras kaverini Lukas.”, poika esittelee. “Hauska tavata. Kiva huone.”, vastaan takaisin hymyillen kohteliaasti. Katson ympärilläni, mutta silti pysyen huoneen ulkopuolella. Aaron istuu pelituolilla huoneen oikealla puolella. Pöydän päällä on tietokoneennäyttö ja näppäimistö. Huoneen vasemmalla puolella on normaalia suurempi sänky, jossa Lukas istuu mustien lakanoiden päällä tarkkaillen minua katseellaan. Huone on modernisti sisustettu. Lattialla on musta kokolattiamatto ja seinät on maalattu puhtaasti valkoisella maalilla. Ikkunasta näkee naapurin taloa. Olin huomannut, että koko naapuruston talot näyttivät aika samanlaisilta. “Kiitos. Haluatko, että näytän missä sinun huoneesi on?”, Aaron kysyy auttavaisesti. “Luulen, että pärjään, mutta kiitos kuitenkin. Käytävän perällä oleva huone, eikö vain?”, kysyn vielä varmistaakseni ja osoitan sormellani, joka oli tehty viikko sitten kynsitekniikalla. Nätit ranskalaiset kynnet sopivat hyvin yhteen kultaisten sormuksieni kanssa. “Joo, just siellä.”, Aaron vastaa. Hymyilen Aaronille takaisin, mutta sen sijaan katson sivusilmällä Lukasta, joka vieläkin tuijottaa minua tummilla, kylmillä silmillään. “Joillakin ihmisillä ei sitten ole käytöstapoja.”, mumisen. Olin ensin pelästynyt jo, että tyyliä käyttäytyvä poika on Julian ja Tomin poika. Onneksi näin ei kuitenkaan ole.

Avaan käytävän perällä olevan huoneen oven. Huone on nätti. Juuri minun tyylinen. Huoneen seinät ovat valkoiset ja niin on myös kokolattiamattokin. Vasemmalla puolella on pehmeän näköinen sänky, jossa on samppanjanpinkit lakanat ja valkoinen pörrö viltti päällä. Oikealla puolella huonetta on valkoinen

työpöytä, jonka päällä on meikkipieli. Astun huoneen sisälle ja avaan tilavan vaatekaapin. Kuulen koputuksen oveeni, vaikka ovi onkin auki. Käännyin ympäri. “Miltäs näyttää?”, Julia kysyy ja tuo matkalaukkuni huoneeseeni. “Tämä on täydellinen. Kiitos vielä kerran, että otatte minut huiviinne.”, kiitän hymyillen. En ole hetkeen hymyillyt näin monta kertaa päivässä. Ehkä tämä olikin oikea päätös. “Totta kai! Olemme iloisia, että pääsit tänne. Taisit tavata jo Aaronin, vai mitä?”, Julia kysyy ja nojaa oven karmiin. “Joo, tapasin kyllä. Olette kasvattaneet hänet hyvin.”, vastaan hymyillen. “Kiitos Mila!”, Julia sanoo ja hänen hymynsä nousee entistä korkeammaksi. “Tapasitko myös Lukaksen?”, hän kysyy vielä perään. “Joo tapasin.”, sanon ja lasken katseeni käsiini. En halua puhua kenestäkään pahaa Julian edessä, ettei hän ajattele minua ilkeänä muille, joten en sano mitään Lukaksen tylstä käyttäytymisestä. Nostan katseeni ylös takaisin Juliaan ja hän näyttää, että tajuaa jotain tilanteesta. “Lukas saattaa olla tyly useille, mutta kyllä sinä totut siihen. Hän pyörii tällä aika usein, niin ei sitä tarvitse ihmetellä. Hän on mukavaa seuraa, kun vain vähän tutustuu häneen.”, Julia sanoo naurahtaen. Ihan kuin hän olisi lukenut suoraan ajatukseni. Naurahdamme molemmat samaan aikaan tajutessamme, että jokin meissä klikkaa. “Muistutat paljon äitiäsi.”, hän lisää vielä hymyillen. Olen todella iloinen ja helpottunut siitä, että tulemme toimeen. Äitini valitsi läheisemmät ihmiset hänelle kyllä harkiten.

Luku 6, Jälleennäkeminen

Herätyskellon piippaus herättää minut unestani. Katson kelloa, kuusi aamulla. Nousen ylös pehmeästä sängystä ja kylmä lattia tuntuu inhottavalta jalkojeni alla. Kahden viikon sisustuksen jälkeen uusi huoneeni tuntuu turvalliselta ja kotoisalta. Avaan vielä kaksi viikkoa sitten tyhjänä olleen vaatekaapin. Olin eilen illalla jo suunnitellut asuni ensimmäiseen koulupäivään uudessa koulussa. Perhoset kutittelevat ja tekevät voltteja mahassani. Entä jos en saa kavereita. Pudistan ajatukset nopeasti pois päästäni. Nyt ei ole aika miettiä tuollaisia. Otan vaatekaapista matalavyötäröiset tummansiniset farkut, jotka olin ostanut vintage-tyyliin keskittyvästä kaupasta. Sen kanssa sopii täydellisesti yksiolkainen neulepusero, jonka otan henkarista pois. Tummat lainehtivat hiukseni päätän suoristaa ja jättää auki. Istahdan tuolilleni ja otan meikkipussini eteen. Pistän lempisoittolistani päälle ja alan valmistautua.

“Muista näyttää Milalle missä on kanslia ja katso, että hän pärjää, vaikka olet vuoden vanhempien vuosikurssilla.”, Julia sanoo Aaronille ja kääntää katseensa minuun. “Hyvin se tulee menemään. Pidä hauskaa!”, Julia sanoo rohkaisevasti hymyillen. Ensin katsoen minua ja sitten Aaronia. “Kiitos kyydistä!”, kiitän ja nousen autosta ulos. Aaron tekee saman ja Julia ajaa pois. Seisomme ruskean tiilistä tehdyn koulurakennuksen edessä, jonka sisään menee oppilaita. “Tule, näytän missä kanslia on! Yleensä saat jonkun oppilaan, joka näyttää sinulle paikkoja.”, Aaron kertoo rennosti ja lähtee kävelemään etuovia päin.

Aaron on tuonut minut kanslian oven eteen. “Minun täytyy mennä nyt, mutta tule rohkeasti istumaan meidän kanssamme lounaalla, jos et ole vielä löytänyt jonkun toisen, jonka kanssa syödä.”, hän sanoo hymyillen. “Kiitos Aaron.”, kiitän ja hymyilen takaisin. Aaron lähtee kävelemään käytävän toiseen suuntaan. Heilautan vaaleanpunaisen kultaisilla yksityiskohdilla olevan koululaukkuni paremmin olalleni ja avaan oven. Astun huoneeseen, jonka päädyssä on pöytä, jonka toisella puolella on tietokoneen takana keski-ikäinen nainen. Pitkä poika, jolla on päällä vaalean siniset löysät farkut ja harmaa huppari, jonka selässä on mustalla brändin nimi, seisoo pöydän edessä selkä minuun päin, mutta kääntyy ympäri oven sulkeutuessa. Katseeni lukittuu niihin samoihin sinisiin silmiin, jotka tapasin lentokoneessa. “Mila?”, Elias kysyy hämmentyneenä, mutta hänen kasvoilleen nousee hymy. “Elias. Me tavataan taas.”, sanon itse yhtä hämmentyneenä kuin Eliaskin ja hymyilen ujosti. Mieleeni muistuu kaikki tilanteet koneessa ja minua alkaa hävettää. “Tunnetteko te toisenne?”, nainen pöydän takana liittyy keskusteluun. “Tavattiin pari viikkoa sitten.”, Elias sanoo ja kääntyy naista päin. “No tähän menee sitten ihan täydellisesti! Tulet näyttämään Milalle koulua. Pidä huoli, ettei hän ole myöhässä.”, nainen sanoo. “Tässä on Milan kaappi ja sen koodi.”, nainen lisää perään ja ojentaa Eliakselle paperin. “Kiitos. Hyvää päivänjatkoa!”, Elias sanoo naiselle kohteliaasti ja kävelee minua kohti hymyillen. “Hei Mila. Näytät... kauniilta.”, Elias sanoo minulle pienen tauon jälkeen hymyillen. Hän avaa oven minulle ja ojentaa paperin minulle. “Kiitos! Et itsekään näytä huonolta.”, vastaan punastuen. Otan paperin hänen kädestään ja astun uudestaan käytävälle.

“Ja tässä on vielä historian luokka. Sinun tuntisi jatkuu siellä.”, Elias kertoo. “Olen vuoden sinua vanhempi, joten minulla ei ole samoja tunteja, mutta minun pitää kertoa opettajallesi, että et tule myöhässä vaan näytin sinulle paikkoja”,

Elias lisää perään. Viimeisen puolen tunnin ajan olemme kiertäneet koulua, ja Elias on näyttänyt minulle paikkoja, sekä minun kaappini. “Kiitos kuin näytin paikkoja minulle.”, kiitän. “Ei mitään. Minun kuuluisi huolehtia, että löydät jokaiseen luokkaan oikeaan aikaan. Haittaako se sinua?”, hän kysyy. “Ei haittaa.”, vastaan ja hymyilen. Olen helpottunut, ettei minun tarvitse olla ensimmäistä päivää yksin. Avaan oven historian luokkaan ja Elias tulee takanani. Vaaleahiuksinen opettaja kääntyy katsomaan meitä ja niin myös koko muu luokka. Skannaan luokan katseellani ja yritän hymyillä kiltisti muille välittämättä, että useat oppilaat alkavat kuiskaila vieressä istuvan kanssa. “Mila on uusi oppilas ja näytin hänelle paikkoja. Pahoittelen hänen myöhästymisestä.”, Elias kertoo kohteliaasti opettajalle. “Kiitos, että näytin paikkoja Elias. Voit jatkaa omalle tunnillesi.”, nainen sanoo ja hymyilee minulle. Elias nyökkää hänelle. Elias antaa rohkeasevan hymyn minulle ja lähtee luokasta. “Okei kaikki! Meillä on uusi oppilas Mila. Voit mennä istumaan takariviin Olivian viereen.”, opettaja kertoo pirteästi ja osoittaa paikkaa vaaleanruskeahiuksisen kiltin näköisen tytön vieressä. Teen niin ja kävelen luokan takaosaan. Muut oppilaat tuijottavat minua, mutta otan tilaisuuden hyväkseni tehdä kavereita. “Ihana asu!”, sanon Olivialle istuessani alas. Hänellä on päällään vaaleanpunainen lyhythihainen, jonka reunukset ovat pitsiset ja vaalean siniset farkut. “Kiitos!”, Olivia vastaa iloisesti hymyillen.

Luku 7, Kysymyksiä

Laitan historian kirjan, jonka sain viime tunnilla kaappiini. “Siinähan sinä olet! Meidän täytyy mennä juhlasaliin, jossa rehtori toivottaa meille hyvää uutta lukukautta ja kertoo meidän tulevasta kouluretkestä, joka järjestetään tänä syksynä.”, Elias sanoo takanani ja käännyn ympäri. “Tullaan!”, huikkaan hänelle ja laitan kaappini oven kiinni. Seuraan ihmisten seassa Eliasta. Kaikki oppilaat ovat matkalla juhlasaliin. Juhlasaliin päästyämme katson katseellani tyhjiä paikkoja. “Mila, eikö vain?”, kuulen tytön äänen takanani. Takanani seisoo Olivia. “Joo, hei Olivia!”, vastaan ja käännyn ympäri. “Haluatko tulla istumaan tuonne muiden samalla vuosikurssillamme olevien kanssa?”, Olivia kysyy ystävällisesti hymyillen ja osoittaa salin keskellä olevia paikkoja. “Moi Elias.”, Olivia sanoo vielä perään ja katsoo taakseni. Käänän päätäni ja pelästyn, kuinka lähellä Elias on. Hän on odottanut takanani kärsivällisesti. “Hei Olivia. Ota toki Mila mukaan. Nähdään myöhemmin Mila!”, Elias sanoo ensin

Olivialle ja kääntyy sitten katsomaan minua. “Okei, joo.”, sanon ja hymyilen takaisin Eliakselle ja sitten Olivialle. Lähdemme Olivian kanssa kävelemään eri puolelle juhlasalia kuin Elias. “Tunnetko Eliaksen? Hän ei yleensä hymyile noin paljoa muille kuin kavereilleen.”, Olivia kysyy virnistäen. “Tapasimme muutama viikko sitten lentokoneessa. Istuttiin vierekkäisillä paikoilla, mutta kumpikaan meistä ei tiedetty, että tullaan vielä tapaamaan.”, kerron Olivialle. “Hetkonen... lennätkö ensimmäisessä luokassa? Mistä perheestä tulet?”, Olivia kysyy ihmetellen. Katson häntä ihmeissäni. “Eliaksen isä omistaa ison yrityksen ja lentää aina ensimmäisessä luokassa.”, Olivia selittää huomatessaan ilmeeni. “Eli...?”, Olivia kysyy vielä uudestaan. “Anteeksi, olenpa kauhean tunkeileva.”, Olivia naurahtaa ja istuu alas. Olen avaamassa suuni, mutta keski-ikäinen mies on noussut lavalle ja alkaa puhua mikrofooniin.

Luku 8, Lähentyminen

Bussi pysähtyy vihdoinkin kahden tunnin ajamisen jälkeen. Yli kuukautta odotetun kouluretken minun ja minua vuoden vanhempien vuosiluokille on vihdoinkin aika. Bussi pysähtyy parkkipaikalle suuren leirialueen eteen. Me kaikki menemme ulos, jossa saamme laukkumme bussin tavaratilasta. Olivia laittaa kätensä minun olkani ympärille. Meistä on tullut erottamattomat. Pelkäsin, että en tulisi saamaan kavereita, mutta pian ystäväystyin enemmän Olivian kanssa ja sen avulla minusta tuli myös kavereita Olivian vanhojen kavereiden kanssa. “Usein pojat kysyvät tyttöjä tanssiaisiin kouluretkillä.”, Olivia sanoo virnistäen salaperäisesti. “Luuletko, että Elias aikoo kysyä sinua tanssiaisiin? Olette olleet aika läheisissä tunnelmissa viime aikoina.”, hän lisää perään vinkaten silmää. Puuskahdan ja mulkaisen häntä naurahtaen, mutta totta se on. Olen viettänyt paljon aikaa Eliaksen kanssa. Hänestä tuli tuutorini, ja sain tietää, että hänellä on melkein täydelliset arvosanat, joten aloimme opiskella paljon yhdessä. Se ei kuitenkaan ollut aina pelkästään opiskelua. Usein päädymme juttelemaan, no... kaikesta. Tajusin myös, että hän ei ollut vain koulussa fiksu, vain myös emotionaalisesti fiksu. Pian hän sai myös tietää perheeni kuolemasta. En ollut koskaan halunnut puhua siitä sen jälkeen kuin sain tietää, mutta jokin hänessä tekee minut tuntemaan itseni kuulluksi ja turvalliseksi. En ollut ikinä käynyt näin syvällistä keskustelua kuin hänen kanssaan, joka on jäänyt mieleeni näin hyvin:

Minä: *Ehkä toisessa elämässä saisin elää iloisesti perheeni kanssa niin kuin ennen..., mutta miksi ei tässä? Miksi parhaimmat ihmiset kuolevat?*

Elias: *Kun olet puutarhassa, mitkä kukat poimit?*

Minä: *Kauneimmat.*

Elias: *Juuri niin. Sama pätee ihmisten kanssa.*

Luku 9, Menetin kaiken, mutta sain kaiken takaisin

Minulla on päälläni pitkä musta hame ja harmaa villapaita, kun kävelemme Olivian kanssa ison järven eteen. Meille oli kerrottu, että seillä meitä kaikkia odottaisi yllätys. Muut oppilaat ovat ehtineet jo paikalle. Huomaan Eliaksen kävelevän meitä kohti. Hänellä on päällään löysät mustat farkut ja kevyt musta takki hänen tummansinisen lyhythihaisen päällä. Näen Olivian tuijottavan minua sivusilmästäni ja käännän katseeni häneen. Hän virnistää minulle. “Minun täytyy mennä tekemään yksi juttu.”, hän sanoo ja ennenkö ehdin vastata, hän oli jo lähtenyt pois. “Hei Mila! Ihanat hiukset. Rakastan kun et tee niille mitään, vaan annat vain niiden olla tuolla lailla.”, Elias sanoo hymyillen ja pysähtyy eteeni, mutta kääntyy sitten katsomaan järveä. “Kiitos!”, vastaan mahdollisimman kohteliaasti. Ihan niin kuin hän ei olisi juuri saanut perhoset lentelemään vatsassani. Vedän sormeni lainehtevien, mutta melkein kiharien hiuksieni läpi ja käännyn itsekin järveä päin. On jo pimeä illalla, mutta vesi silti kimaltelee. Kuulen pientä puheensorinaa ympäriltäni, mutta kaikki näyttävät myös vain tuijottavan järveä. Yhtäkkiä taivaalle tulee eri värisiä ilotulituksia. Tuijotan hiljaa hymy kasvoillani maagisia ilotulituksia ja kuulen, kun muutama oppilas huudahtaa iloisesti. Käännyn Eliakseen päin, joka seisoo vierelläni. Hän ei kuitenkaan katso ilotulituksia, vaan minua. Katseemme lukittuu. “Oletko iloinen?”, Elias kysyy yhtäkkiä. Naurahdan sille, kuinka satunnainen hänen kysymyksensä on. Tuijotan hänen merensinisiin silmiinsä ja näen, että hän oikeasti haluaa kuulla vastauksen. “Minulla on surullisia hetkiä, mutta myös iloisia hetkiä.”, vastaan ja naurahdan. *“Ilotulitus muistuttaa siitä, että pimeimmätkin ajat voivat olla täynnä valoa.”*, Elias yhtäkkiä sanoo ja hymyilee. Hän ottaa kädestäni kiinni ja pyöräyttää minut ympäri. “Mitä tapahtuu?”, kysyn nauraen. “Testaan osaatko tanssia.”, hän sanoo virnistäen. Sillä sekunnilla

tajuan ottaa katseeni pois hänestä ja katson eteemme. Haukkaan henkeä yllättyneenä. Edessäni on tutun näköiset pojat, jotka tunnistan Eliaksen kavereiksi pitelemässä kylttiä, jossa lukee kultaisilla kirjaimilla “Tanssiaiset?”. Katson takaisin Eliakseen ja en pysty pidättelemään hymyäni. Hän hymyilee ja odottaa vastausta. Nyökkään vastaukseksi ja hymyilen niin isosti, että poskiani sattuu. Elias halaa minua. Pystyn tuoksuttamaan hänen tuoksunsa. En pysty sanomaan, että en olisi toivonut tämän tapahtuvan, koska se ei ole totta. Kuulen Olivian iloisen huudahduksen ja taputuksen ympäriltämme, kun vedän itseni pois halauksesta. Eliaksen kaverit antavat hänelle onnittelevia nyökkäyksiä. Olivia tulee luokseni nauraen ja taputtaen käsiänsä. “Tiesin sen! Sanoinhan!”, Olivia huudahtaa ja laittaa kätensä olkani ympärille. Tässä tilanteessa tajuan, että *menetin kaiken, mutta sain kaiken takaisin.*

Allan Söderström

Porkkanan rouskuttaja

Jos olisin tiennyt mitä porkkanan tuominen Naton huippukokoukseen tekee, olisin jättänyt ottamatta sen mukaan. Nyt kerron teille mun jännittävä tarinan. Nimeni on Bertil ja mulla on pitkät ja ruskeat hiukset ja paljon finnejä. Minä olen 40 vuotta.

Se oli iso päivä minulle, koska aikoi olla Naton kokous Kolumbiassa. Suomen presidentti Niini Saulisto oli lähettänyt minut sinne, koska Suomen entinen edustaja oli kuollut eilen ja mä olin varaedustaja. Se on siistii.

Olin vähän jännittynyt, sillä se oli iso kokous ja viime kerralla mä mokasin. Söin porkkanaa, mutta olin niin hermostunut, että se lipsahti mun kädestä ja lensi päin Ranskan presidenttiä. Tää mokaa ei saanut tapahtua uudestaan.

Nyt oli enää kaksi tuntia kunnes kokous alkaisi. Mun paras kaveri Smertil ja mä oltiin syömässä. Smertil on tosi hiljainen. Hänellä on aina huppu päässä ja yleensä hän nauraa niin paljon, että ei saa henkeä. Se on ainoa kerta, kun hänestä lähtee ääntä. Smertil on 39 vuotta vanha, hän juo paljon tomaattimehua ja syö liikaa karkkia.

Menin Naton kokoukseen sisään. Siellä oli paljon ihmisiä. Olin niin hermostunut, että mulla tuli ihan nauru, kun näin kaikki ihmiset. Onneksi mulla oli mukana porkkana. Porkkanan jyrsiminen saa mut aina rauhoittumaan.

Kokous alkoi. Söin mun porkkanaa niin hiljaa kuin mahdollista. Mutta sitten tapahtui se, mitä ei saanut tapahtua. Söin vahingossa mun porkkanaa mikrofoniin ääressä. Koko sali kaikui porkkanan rouskutuksessa. Ja se kuulosti niin kovalle, että kokous piti lopettaa. Vartijat etsivät porkkanan rouskuttajaa intensiivisesti.

Olin kuitenkin onnistunut poistumaan kokoussalista ulos ja päässyt karkuun. Olin jo lennolla kotiin, sielläkin mukana porkkana. Lentoemäntä tuli minun luokse lentokoneessa ja sanoi mulle, että joidenkin sääntöjen mukaan lentokoneessa ei saanut olla mukana porkkanaa. Silloin minä hermostuin ja sanoin lentoemännälle: "turpa kiinni vanha mummo". Ei olisi pitänyt sanoa niin, koska lentoemäntä soitti poliiseille.

Poliisit olivat vastassa konetta Helsingissä. Hermostuin taas ja aloin syömään mun porkkanan palaa kovaäänisesti. Rouskutusta sai poliisit raivostumaan. Poliisi repi mun pitkiä hiuksia ja poksautti mun finnit. Se sattui niin paljon, että mä söin porkkanaa vielä kovaäänisemmin. Pelkäsin poliiseja tosi paljon. Ne oli niin pelottavia! Ne repi ja repi, kunnes ne sai mut haltuun. Sitten ne otti mut ja laittoi mut Helsingin vankilaan.

Jos halusin pois sieltä, piti saada joku pelastamaan mut. Soitin Smertilille. Mutta se oli jäänyt lentokentälle Kolumbiassa. Hän olisi kotona aikaisintaan 24 tunnin päästä. Kolumbiasta ei mennyt suorita lentoja Helsinkiin. Harmittelin miksi Smertil aina viivyttelee ja unohtelee ja itse aina mokailen.

Tilanne oli nyt se, että jos joku ei pelastaisi mua lähimmän neljän tunnin aikana niin silloin mä joutuisin vankilaan 20 vuodeksi. Ei Smertil ehdi!

Mutta Smertil oli niin nerokas! Smertil juoksi lähimpään lentokoneeseen ja käynnisti moottorit. Smertil oli saanut niin paljon energiaa tomaattimehusta, jota hän oli juonut. Kukaan ei pystynyt estämään häntä. Hän lensi äänen nopeudella ja laskeutui Helsingin lentokentälle kolme ja puoli tuntia myöhemmin. Smertilillä oli 30 minuuttia aikaa päästä minun luo. Hän juoksi ja juoksi kunnes vihdoinkin saapui vankilaan ja pelasti minut.

Mä halasin Smertiliä niin kovaa, että se ei saanut henkeä. Olin niin iloinen. Me mentiin kotiin syömään kakkua.

Nyt olin oppinut, että ei todellakaan pidä ottaa Naton huippukokouksiin porkkanaa.

Elvira Hökfelt

Rottaelämää

Muistan sen päivän niin kuin se olisi ollut eilen. Päivä kun söin torttua ensimmäistä kertaa. Päivä kun tulin maailmaan. Se oli paras päivä ikinä! Ennen kun kaikki tapahtui... Mikään ei ole enää turvallista. Ja ihanat hymyt ovat muuttunut vihaksi.

-Amelie! äiti huutaa.

Joo, minun nimeni on Amelie. Me tulemme Simukiasta. Siellä on maailman parasta juustoa! Siellä me keräsimme juustoa, kuljetimme vettä ja nauroimme. Jos me vain olisimme asuneet siellä vielä. Siellä oli turvallista ja kaikki olivat aina iloisia.

Kissan kello soi! Meidän pitää äkkiä mennä turvapaikkaan. Kenelläkään ei ole koskaan enää aikaa tehdä mitään kivaa. Eikä saa edes nukkua kunnolla enää! Okei, okei en ole vielä kertonut mitä tapahtui. Mutta minä tulen siihen kohtaan kohta. Me muutimme tänne. Täällä kaikki ei ole yhtä turvallista... Koira oli juossut seinän läpi ja siihen oli tullut iso reikä. Joo, sinä luit oikein! Täällä asuu kissa JA koira. Pitää olla varoivainen, kun on reiän lähellä. Ei saa edes mennä ulos ilman että mukana on vähintäänkin kolme aikuisrottaa.

Jos sinä ihmettelet, millaista rotan elämä on, niin nyt saat tietää. Ja sinun pitää lukea vähintään KAIKKI mitä olen kirjoittanut niin että tajuat. Älä tykkää, että ihmisten elämä on rankkaa, koska rotan elämä on rankempaa! Jotkut teistä jopa laitatte ansoja meille! Mutta missä minä olin nyt... Ai niin, minun piti kertoa miksi minä jouduin tänne. Se on aika surullista. Me tiesimme, että tämä oli tulossa. Ja se mitä olimme pelätty, tapahtui. Mutta me yllätyimme, että ne tulivat niin aikaisin. Me emme oltu varauduttu vielä siihen, että kissat hyökkäsivät. Tuli iso ja vaarallinen sota. Ja meillä ei ollut tarpeeksi vettä ja ruokaa. Meidän piti paeta, vaikka kissoja oli joka paikassa. Me otimme ison riskin. Matkalla minun kaksi siskoani kuolivat. En muista ihan miten se tapahtui. Mutta oli joku ihme rotta, joka antoi niille kyydin vaunuissa. Ne ei koskaan tullut takaisin. Me kysyimme siltä ihme rotalta mitä oli tapahtunut.

Mutta se vain vastasi, että kissat olivat olleet siellä odottamassa niitä piilossa. Ja kun ne hyökkäsivät niin Sofia ja Liisa olivat pudonneet kyydistä. Sofia ja Liisa ovat minun sisarieni nimet. En ole puhunut niistä sen jälkeen, kun ne kuolivat. Minulla on ikävä niitä. Ne olivat vähän vanhempia kuin minä. Mutta ne olivat aina kilttejä minulle. Ja ne olivat aika viisaita. Ja kekseliäitä! Muistan kesän, kun täytin kahdeksan. Ne antoivat minulle niitten oma tekemän kissankellon. Kun täyttää 13-vuotta, niin on aika laittaa kellon kissan kaulaan. Se on vaikeaa, mutta kun se on tehty, lasketaan aikuiseksi. Elikkä jos tulee sota, meidän pitää auttaa ja taistella.

Minä en ole vielä 13, olen 12. Kohta on minun vuoroni, koska kohta on kesä. Me olemme asuttu täällä melkein puolivuotta. Oli talvi, kun pakenimme. En koskaan unohda sitä talvea... Saan kyyneleitä silmiin, kun kerron tästä. Simukia oli paras paikka.

“Amelie!” äiti huutaa nyt tosi kovalla äänellä.

Pitäisi ehkä mennä, koska olen omassa piilopaikassani ja minun äitini ei tiedä missä olen. On ärsyttävää, kun kaikki on niin huolissaan koko ajan! Ne pelkäävät, että se mitä tapahtui puolivuotta sitten tapahtuu uudestaan. Kun me tulimme tänne, minä luulin että tämä paikka olisi parempi. Olin väärässä.

Me puhuimme ruokapöydässä muuttamisesta. Minun mielestäni se olisi hyvä idea. Mutta en halua että käy samoin kun viimeksi. Joku tulee sisään. Luuleen ensin että se on äiti. Ei se ole äiti... Se on rottapoika. Hän on likainen.

“Oletko sinä Amelie?” poika huohottaa hengästyneenä.

“Joo, miten niin?” minä kysyn.

“Minun pitää kertoa sinulle jotain”, poika vastaa.

Viisi minuuttia myöhemmin me istumme sohvalla, minun piilopaikkani sohvalla. Tai *meidän* piilopaikka se on nyt. Pojan nimi on Hugo. Se on kertonut kaiken. Kissoilla on leiri. Leiri missä rotat ovat töissä ja jos ne ei tottele tai tekee jonkun virheen niin ne tapetaan, tai syödään... Hugo tietää koska se oli itse siellä leirissä. Mutta se pystyi pakenemaan.

“Ovatko minun sisareni siellä leirissä?” minä kysyn.

“Eivät”, vastaa Hugo.

“Mitä ei?!” minä melkein huudan.

“Rauhoitu, minä selitän!” Hugo korostaa äänenesä mutta yrittää kuulostaa rauhalliselta.

Me olemme päättimme että menemme huomenna tapamaan sitä ihmeelistä rottaa. Tai Hugo sanoi että sen nimi oli Kaapo. Kaapo asuu lähellä keittiötä niin meidän pitää olla tosi varovaisia. Hugo kertoi, että se luulee että minun sisareni ovat piilossa ja ovat auttavat rottia pakenemaan leiriltä. Hugo ei ole varma, mutta se oli kuullut että ainakin jotkut olivat auttaneet rottia pakenemaan. Kun tulemme pois piilopaikasta, äiti ryntää ja haluaa minua.

“Missä olet ollut? Luulin että jotain oli tapahtunut sinulle!” äiti sanoo huolestuneena.

Mutta en ehdi vastata, koska joku tai jotain astuu tosi kovaa minun häntäni päälle. Tunnistan ne terävät kynnet liian hyvin. Kalanhaju saa minut hätkähtämään inhosta. Ja kuulen sen söpön, mutta pelottavan äänen.

“Mjaaurrrr”

Ei se todellakaan ole söpö ääni enää. Yritän juosta pois, mutta on jo myöhäistä. Kissa nostaa minut. Se nuolaisee huuliaan ja tuijoittaa minua jääkylmän sinisillä silmillä. Kissan viikset raapi selkääni. Sen suu tulee lähemmäksi. Laitan silmät kiinni ja toivon, että tämä olisi kohta ohi. Silloin kaikki pysähtyy. Kissa tipputtaa minut ja naukaisee kivusta. Minä tiedän, että tämä on vaikea uskoa, mutta kissan hännässä istuu iso veitsi. En ole koskaan nähnyt niin isoa veitsee. Ja jättimäisen pöydän päällä seisoo Hugo! Minä tuijoitan Hugoa hämmästyneenä. Hugo nyökkää salapaikkaa kohti ja osoittaa minun äitiäni.

“Tule äiti!” minä huudaan äitille samalla kun otan häntä kädestä kiinni. Me juoksemme yhdessä piilopaikkaan. Hugo tulee meidän perässä.

“Meidän pitää varmaan jäädä tänne yöksi, on liian vaarallista paeta nyt. Ja emme voida mennä kotiin”, minä sanon urheasti.

Missähän Hugo asuu? Se ei kerro paljoa itsestään. Ja mistä tiedän, että siihen voi luottaa?

Seuraavana päivänä

“Oletko varma että Kaapo asuu täällä?” minä kysyn.

Hugo nyökkää vakavana. Minua pelottaa ihan hirveästi, mutta en uskalla kertoa sitä Hugolle. Hugo ottaa jättimäisen lusikan lattialta ja avaa kaapin sillä. Minä

kiipeän Hugon selälle ja hyppään kaapin sisälle. Otan Hugon kädestä kiinni ja vedän sen ylös. Kaapissa tuoksuu juusto. Mutta se voi olla ansa. En päästä Hugon kättä. Puristan Hugon kättä kovemmin, kun lähestymme pientä koloa. Se on varmaan Kaapon sisäänkäynti. Hengitän syvään ja hyppään sitten koloon. En näe jos Hugo jää sinne ylös tai jos se tulee minun perässäni. Karjaisen pelosta. Tuntuu siltä että olen liukumäessä. Mutta en näe vielääkään mitään. Lopulta liukumäki loppuu ja minä putoan veteen. Kohta Hugo lentää minun päälleni. Minä uin veden reunalle ja hyppään ylös reunalle. Täällä haisee... Viemäri. Asuuko Kaapo täällä? Kuulen askelia. Ensin hitaita, sitten hieman nopeampia. Kaapo.

“Moi? Keitä te olette?” Kaapo kysyy.

“Haluamme tietää kaiken kissojon leiristä. Ja haluamme että sinä äutat meitä pelastamaan kaikki rotat jotka ovat vankina siellä ”, minä vastaan itsevarmana.

“Okei”, Kaapo vastaa.

20 minuuttia myöhemmin

“Okei, tietääkö kaikki mitä tehdä?” minä kysyn.

Kaapo ja Hugo nyökkäävät. En vielä ole antanut anteeksi Kapoolle, mutta se ainakin auttaa meidän suunnitelmassa. Se kertoi kaiken. Kissat olivat pakottaneet Kaapon sieppaamaan rottia niiden leirille. Ne sanoi, että jos se tekee sen niin ne vapauttavat sen vanhemmat. Ne valehtelivat. On mahdollisuus että tämä suunnitelma ei onnistu, mutta kannattaa kokeilla. Hugo soittaa hänen *juusonilla*. Se on rottien puhelin. Joku vastaa puhelimeen. Se onnistu! Minun sisko vastasi!

On ihana kuulla hänen äänensä taas. Mutta ei ole aikaa puhua nyt. Tarvitsemme niitten apua. Minun molempien siskojen apua. Niillä on mitä me tarvitsemme. Juustopommeja ja ranskalaisia. Ranskalaiset ovat vain ruuaksi, jos ihmettelet.

Myöhemmin illalla

Kolme...kaksi...yksi...**nolla**. Kuulen Kaapon ja siskoni äänen.

“Tämä on viimeinen rotta kenet minä annan teille. Haluan vanhempani vapaaksi nyt!” Kaapo sanoo rauhallisesti.

“Ja kuka tää on?” kissa kysyy kun potkaisee siskoani.

“Antakaa minun olla. En tehnyt mitän väärää!” Liisa, mun sisko huutaa.

Sitten se rupee nauramaan. Tämä on se merkki. Minä näytän Sofialle ja Hugolle, että nyt on aika. Kaikki tapahtuu niin nopeasti, en edes tajua että minä itse teen tämän. Heitämme kaikki juustopommit ja ryntäämme häkkeille. Kaikki rotat ovat siellä. Potkaisen lukon auki ja juoksemme niin nopeasti kuin voimme ulos. Minä ja Sofia näytämme tien Simukialle. Joo, me menemme sinne takasin. Äiti on jo siellä odottamassa meitä.

Perillä. Kotona. Minä olen laskenut että kaikki ovat tulleet. Kaikki paitsi Kaapo ja Liisa. Niitten pitää tulla! Rupean itkemään. Ei, ei taas. En pärjää ilman niitä. En ainakaan ilman Liisaa. Yhtäkkiä joku hyppää päälleni. Se on Liisa! Ne pärjäsivät! En voi uskoa omia silmiäni. Halaan Liisaa ja Sofiaa. En koskaan jätä niitä enää yksin!

LOPPU!

Timea Tainio Lagusson

Minun neito

Sauna, floora ja fauna
mummi, äiti ja Anna
Liisi, Sanni, 2080-luvulla

tavli Tuoran tuvalla
lumen avulla navetan katolla
Koti, Kannus ja Karjala

paisti ja piirakka
puolukka ja mustikka
pieni tytön tylleröinen ja nukkumatti
karvalaukku, herkkutatti

kissa ja koira,
susi, kettu ja jänis
viulu, vilustunut vakavuus

Sisu ja kipu
hiljaisuus ja talvihalla
joulurauha, aku anka

ovat kaikki neitoni kartalla
suomenruotsalaisuuteni on leikkisä, se on vakava, se on elävä

Anna Palmblom

sisäpiha

nostan katseeni
ikkunoita on satoja
useimmat uinumassa
yön peitteessä
lila valo värjää keittiön köynnöskasvit
telkkarin hohto valaisee kirjat hyllyillä
pinkki yölamppu pitää painajaiset loitolla
pehmeä pimeys vaimentaa
askeleeni

kuuntelen iltaa
hiljaisessa turvassa

portilla näen naapurin
hän nyökkää, tunnistaa
tervehdyksen, hymyn, eleeni
kun katseemme kohtaa
pujahdan ohi
kiipeän kiviset raput
kolmanteen kerrokseen
etsin avainta
kun hento tuuli ohittaa kasvoni
käännyin katsomaan
sisäpihaa
jossa sileät varjot lepäävät

puutarhapenkeillä

naapuri jo katoaa suuresta ovesta

jostakin kuuluu sireenien äänet

kattojen yläpuolella leijuu

yksinäinen pilvi

ilta on pimeä

mutta ikkunoita valaisee

elämä